

Mijn LASpost

Individualistisch nummer

Post van Klukhuhn . Wie is die LASdocent?
Essay . Lustrum . Reisverhalen . Mijn uni-
versiteit . Kritiek . Introkamp . Bellen met
de moeder van... . Interview met alumnus .
Sterke verhalen . Atlas . Agenda . en meer...

Redactioneel

In de lijn van 'waar zou je liever bijhoren. ABBA of Status Quo?' kan je je ook afvragen of je jezelf liever identificeert als individu of als lid van een groep. Individualisme is geen strijdbare kreet voor op de straten en wordt dan ook vooral in persoonlijke kring uitgedragen. Ook al doet het collectief het beter als argument voor alle wereldproblematiek, thuis willen we toch echt zelf beslissen wat we willen eten.

We zullen er dan voor het gemak ook maar even vanuit gaan dat we onszelf allemaal meer individu dan collectief vinden, dat hoort er immers gewoon bij als je in de hedendaagse Westerse wereld woont. En omdat alles tegenwoordig voor elk individu aan zijn of haar smaak moet worden aangepast doen wij dat ook. De voorkant mag je zelf zo maken als je wilt, je kan zelf lezen wat je wilt en onze uitsmijter: je mag over alle stukken zelf denken wat je wilt. Veel plezier met mijnLASpost!

Nura Rutten

Atlas Kalender

November

- 9 Uitreiking commissiewisselopdracht
- 10 Algemene ledenvergadering
- 10 Borrel
- 16 Spelletjesavond
- 24 Borrel
- 26 Mix-it-up feest

December

- 3 symposium

Verder: sinterklaasborrel, groot spel kerstdiner en meer...

www.usatlas.nl voor inschrijven en meer informatie over data en tijden (zie p. 20)

Inhoud

Mijn eerstejaars	2
Redactioneel	3
Inhoud	3
Ataskalender	3
Post van Klukhuhn	4
Wie is die LASdocent?	5
Postlas: interview met alumnus	7
Essay	8
Wie is Lotte Lijnzaad?	10
KSU	11
Herfst	12
Interview: groentetas	12
Bellen met de moeder van...	13
Recensies	14
Horoscoop	15
Mijn Buitenland	16
OC+FR	18
Mijn gezeik	19
Mijn usatlas.nl	20
Atlas	22
Sterk verhaal	23
Verslag introkamp	24
Lustrum	26

Post van Klukhuhn

Andre Klukhuhn is nauw verbonden aan onze studie. Hij is scheikundige en filosoof en heeft een brede belangstelling voor alles wat het leven te bieden heeft. Met zijn lezing "Liever de Gifbeker", opende hij tot drie jaar geleden het studiejaar voor elke lasser. Daarnaast was hij afgelopen weken in menig bushokje te zien als top-per in de wetenschap (midden).

Geheel individueel

Vroeger, en dan bedoel ik vanaf de oudste tijden tot aan zo'n vierhonderd jaar geleden, hoorden wij mensen allemaal nog min of meer bij elkaar. We geloofden in dezelfde mythen, in dezelfde goden of in dezelfde God. Wat we deden, deden we niet voor onszélf maar voor óns. En wie zich opofferde voor het welzijn van de anderen was geen sukkel maar een held. We gedroegen ons het liefst op de manier die van ons werd verwacht, we deden vanzelfsprekend onze plicht en stelden ons daar vooral geen vragen bij. Maar in de loop van de geschiedenis werden we ons almaar bewuster van onszelf en maakten we ons steeds meer als uniek individu los van het grote geheel, met ieder onze eigen wensen en verlangens.

Er zijn in de geschiedenis een paar duidelijke momenten aan te wijzen waarop we dat individueeler worden ook werkelijk zien gebeuren. De Atheense filosoof Socrates vertelde zijn leerlingen bijvoorbeeld dat ze moesten op- houden met zich vanzelfsprekend naar de verwachtingen van de anderen te gedragen, en zich allereerst moesten afvragen waarom precies ze dat zouden moeten doen. Met zijn permanente waaromvraag irriteerde Socrates zijn stadgenoten dusdanig dat ze hem – wegens goddeloosheid en het bederven van de geesten van de Atheense jeugd – ter dood veroordeelden. Begrijpelijk is dat overigens wel, want iemand die zich afvraagt of hij wel moet doen wat er van hem verwacht wordt, stelt eigenlijk zijn persoonlijke belang boven het algemene belang en daar zit een samenleving nooit op te wachten. We moeten er zelfs niet van opkijken dat iemand die zijn persoonlijke belang afweegt tegen het algemene belang, niet altijd de meest objectieve argumenten gebruikt en alles een beetje in zijn eigen voordeel uitlegt door de feiten – ietsje, behoorlijk of volledig - te verdraaien. Wordt deze bewering nog wat sterker geformuleerd, dan kunnen we zeggen dat de mate van leugen en bedrog die iemand bereid is te hanteren, een directe maat is voor zijn individuele bewustzijn.

Evolutionaire ondersteuning voor deze bewering kunnen we overvloedig vinden in de wereld van de apen en de mensapen. Aan bavianen, gorilla's en chimpansees wordt enig (zelf)bewustzijn en individualiteit toegekend, juist omdat ze in staat zijn hun soortgenoten om de tuin

te leiden. Een baviaan die zich heeft misdragen weet aan een afstraffing door zijn groepsgenoten te ontkomen door als afleidingsmanoeuvre rechtop te gaan staan en in de verte te turen, alsof hij een roofdier ziet, waarna zijn belagers door de opwinding die dat teweeg brengt hun missie blijken te zijn vergeten. Een gorillavrouwtje slaagt erin het verbod van de dominante zilverrug om seksueel contact met andere mannetjes te hebben te omzeilen, door schijnbaar toevallig achterop te raken en stilletjes te paren met haar favoriet, waarbij ze de paringskreten die ze normaal zou slaken weet te onderdrukken. En een chimpansee die voedsel vindt, bijvoorbeeld een boom vol rijpe vruchten, laat een kreet horen waarmee de andere leden van de horde worden geïnformeerd en aangetrokken. Maar als de chimpansee in de gaten heeft dat het maar om een paar vruchten gaat, houdt hij zich stil en probeert ze allemaal zelf te verorberen. Komen er toevallig andere chimpansees naar zijn zin te dicht in de buurt, dan slentert het dier nonchalant een andere kant op, slaakt een voedselkreet een eind verderop, en als de andere daar op afkomen, keert hij met een omweg naar zijn vruchten terug om die in z'n eentje te verorberen. Aan dit apengedrag heeft de Frans-Roemeense filosoof Emile-Michel Cioran een van zijn beroemde aforismen ontleend: 'In de dierentuin. Al die beesten houden hun fatsoen, behalve de apen. Je voelt dat de mens niet veraf is.'

De grootste individualisten zijn dus ook in potentie de beste leugenaars en bedriegers. Maar gelukkig zijn er daarnaast ook nog andere, wat minder beladen maatstaven om de groeiende individualisering aan af te meten, zoals de toename van het aantal (familie)portretten en spiegels aan de muren van de burgerlijke huizen bijvoorbeeld, terwijl de huizen zelf steeds meer en kleinere kamers zijn gaan bevatten, waarin het zitmeubilair steeds verder verschuift van meerpersoonsbanken naar individuele stoelen. Maar ook aan de ontwikkeling van autobiografische elementen in de literatuur, aan het opduiken van de subject/object-dualisme in de filosofie, aan de opkomst van de psychoanalyse en aan een meer persoonlijke dan collectieve beleving van het geloof. Iedereen zijn eigen god.

Wie is die LASdocent?

Een interview met Ruben van Doorn

Lokaal 9 is op maandagochtend rond elf uur nog niet open. Dat wisten wij niet, en dat wist ook Ruben van Doorn niet, hoewel hij nu toch al twee jaar de deur van het LAS-hoofdkwartier aan de overkant van de straat plat loopt. Ruben van Doorn, onder eerste- en tweedejaars beter bekend dan onder ouderejaars, doceert nu voor de tweede keer de schrijfacademie en denkademie en zal ook dit jaar beide doceren. Nu we steeds meer met hem te maken krijgen vindt de LASpost het tijd om de verse LASdocent eens aan de tand te voelen over zijn achtergrond, voorkeuren en ambities. We lopen een blokje met hem om en komen terecht bij Orloff, waar we een kopje thee voor hem bestellen en onze gewiekste vragen op hem afvuren.

Ruben, we mogen 'je' zeggen, is geboren en getogen in Utrecht en heeft een lange studieweg afgelegd voor hij bij LAS mocht komen doceren. Het is een klassiek bèta-wordt-alfa verhaal: eerst HBO informatica, dan CKI, ten slotte filosofie en afstuderen op 'qualia' (filosofie van de geest). Na ook de lerarenopleiding te hebben afgerond heeft Ruben van Doorn filosofie van de geest en CKI-A voor CKI'ers gedoceerd en is vervolgens bij de schrijfacademie terechtgekomen. Eerst was hij nog wat sceptisch over de mooie beleidstaal van LAS maar gaandeweg is ook hij in de ban geraakt van shared horizons. Met name over Allan Repko is Ruben erg te spreken. "Er wordt binnen LA&S echt geprobeerd om er een geheel van te maken. Bijvoorbeeld door een stap terug te doen en naar een common ground te zoeken. Van multidisciplinair naar interdisciplinair."

Het verschil tussen CKI en LA&S zit volgens Ruben van Doorn met name in de maatschappelijke betrokkenheid, het zogenaamde commitment. Studenten CKI en LA&S zijn op sommige gebieden hetzelfde maar zijn ook verschillend: ze willen beiden alle kennis die ze hebben vergaard aan elkaar koppelen, maar voor de eersten is het meer kennis om de kennis. LAS'ers willen de kennis echt de wereld in zetten. We vissen nog naar wat complimenten over de LAS-student maar meer krijgen we er niet uit. We moeten ons tevreden stemmen met de opmerking dat CKI'ers nerderiger zijn.

Ruben van Doorn heeft op dit moment drie banen. Naast LA&S, geeft hij bijles op een huiswerkinstituut en computerles aan ouderen. Graag zou hij in de toekomst enkel als docent willen werken aan de universiteit. In het huidige systeem komt onderzoek daar echter automatisch bij, iets waar Ruben commentaar op heeft omdat hij denkt dat dit de kwaliteit van het onderwijs niet altijd ten goede

komt. AIO's zouden bijvoorbeeld óf als onderzoeker óf als docent aangenomen moeten worden. Stiekem ambieert Ruben een fulltime baan bij LAS, maar zulke uitspraken schijnen erg gevoelig te liggen in het werkende leven.

Al die wetenschappelijke kritische noten zijn leuk en aardig, maar waar we natuurlijk echt in geïnteresseerd zijn is naar welke films en televisieprogramma's Ruben van Doorn kijkt, wat hij leest en waar hij naar luistert. Om toch nog een beetje academisch over te komen vragen we hem eerst naar zijn favoriete wetenschappers. Allereerst is Ruben van Doorn groot fan van David Chalmers. Deze houdt zich onder andere bezig met qualia, het onderwerp van het afstudeerproject van Ruben. Qualia zijn simpel gezegd de ervaringskenmerken van een bewuste ervaring. Deze ervaringskenmerken heeft een robot volgens Chalmers niet en zijn bijzonder voor de mens. Chalmers is een dualist, maar wel op een materialistische manier. Alle kenmerken van de mens zijn volgens hem materialistisch te verklaren, behalve de ervaring. Mooi vindt Ruben dat Chalmers aan de ene kant heel wetenschappelijk is, maar het niet-wetenschappelijke niet buiten de deur houdt. Daarnaast bewondert hij Stephen Haw-

king en Richard Dawkins, en eigenlijk iedereen in Nederland die zich inzet om wetenschap voor een groot publiek uit te leggen, zoals bijvoorbeeld Bas Haring en Robbert Dijkgraaf.

Hoewel Ruben naar eigen zeggen geen gamer is - 'daar ben ik te vroeg voor geboren' - komt bij de vraag naar zijn favoriete film de CKI'er, zoals wij hem kennen, toch wel in hem naar boven. The King of Kong is een documentaire over twee rivalen die het wereldrecord Donkey Kong (game) willen verbreken. Ja, dat is een beetje nerderig, maar het kan erger. Nadat Ruben de film had gezien deed een van de wereldrecordbrekers opnieuw een poging, die live werd uitgezonden op de Amerikaanse televisie, en waarvoor Ruben een hele nacht opbleef.

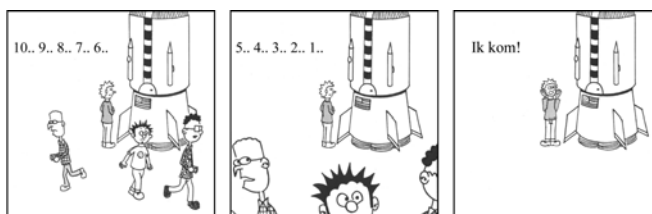
Op tv kijkt Ruben graag naar Wie is de Mol? en Spongebob Squarepants. Een wereld waar je wel hamburgers kunt bakken, maar waar een eekhoorn in een bubbel moet leven. Zoiets zet toch aan tot denken.

Zijn muzikale voorkeur gaat, net als die van Frank de Haas en Herman Hendriks overigens, onder andere uit naar the Beach Boys. Daarnaast houdt hij van de White Stripes en Green Day tot de minimalistische pianomuziek van Simeon ten Holt. Verder is de muziek van David Gray uitstekend voor periodes van liefdesverdriet en het oude werk van Michael Jackson is ook niet verkeerd. Enkele van zijn favoriete boeken zijn The Collector van John Fowles, Het leven uit één dag van A.F.Th. van der Heijden, en Kees de jongen van Theo Thijssen.

Verder doet Ruben tegen zijn zin in aan hardlopen. Hoewel hij het trainen verschrikkelijk vindt heeft hij twee keer de marathon gelopen. Die tweeënveertig kilometer blijken zelf trouwens ook niet erg leuk: de laatste kilometers zijn uiterst pijnlijk en je komt huilend over de finish. Reizen doet hij wel voor zijn plezier. De afgelopen jaren heeft hij Tokyo, Kuala Lumpur, Singapore en het westen van de VS aangedaan. Naar Tokyo wil hij het liefst meteen weer terug, of misschien wel een paar jaar werken. Voor de komende tijd staan er nog plannen voor New York op het programma en samen met Ria gaat hij naar conferentie over interdisciplinair research en creativiteit in Alabama.

Wij wensen Ruben van Doorn veel plezier in Alabama en danken hem voor het interview. Hopelijk maakt dit interview Ruben van Doorn ook bij de ouderejaars tot een volwaardig LAS-icoon.

Ruben van Doorn maakte een aantal jaar geleden samen met tekenaar Ype Driessen het stripje 'Ruben' in het Ublad. Ruben bedacht de scenario's en Ype maakte de tekeningen. Hieronder twee van zijn favorieten.

Omdat sinds enige tijd afgestudeerde LASsers van de band rollen, is het mogelijk deze alumni eens te ondervragen over hun ervaringen in het post LAS-leven. Dit kwar-taal interviewen we Lucas Knotter, die de hoofdrichting Sociale Geografie heeft gedaan en daarin zojuist zijn diploma heeft behaald.

☐ Lucas, allereerst gefeliciteerd met je diploma! Hoe voel je je? Ja goed eigenlijk, ik ben blij dat ik er vanaf ben.

☐ Welke master ben je gaan volgen? Ik volg nu de master Geocommunicatie bij Sociale Geografie, wat gaat over hoe geografische informatie wordt en moet worden gebruikt.

☐ Hoe is de master opgebouwd? Eerst volg je vier vakken, daarna ga je stage lopen. Ik kwam er pas laatst achter dat die stage verplicht is (een onzeker lachje galmt na over Janskerkhof). Naast je stage kun je de tijd zelf invullen.

☐ Waar hoop je dat de master je uiteindelijk brengt? Geen idee eigenlijk! Ik wil ook eigenlijk nog een master hierna gaan doen in het buitenland, waarschijnlijk meer in de richting van politieke geografie. Dit is zoiets als Conflict Studies, maar dan vanuit een meer geografische invalshoek. Het lijkt me interessant om onderzoek te doen naar de Kaukasus, dus misschien dat er ook een master te volgen is in Georgië of zo. Ik ben dit een beetje aan het uitzoeken, maar vertrouw het nog niet helemaal. Een ander land is natuurlijk ook leuk.

☐ Waar komt je passie voor de Kaukasus vandaan? Nou, ik ben er nog nooit geweest, maar het lijken me interessante landen omdat er een hoop aan de hand is: etnische conflicten, oliebelangen, de rol van Rusland in het geheel en gewoon het feit dat het compleet nieuw voor me is.

☐ Ben je, nu je officieel een alumnus bent, ook voor je gevoel echt LAS af? Ja heel erg, maar dat gevoel dook al wat eerder op. Eigenlijk vanaf het moment dat ik voornamelijk vakken bij Sociale Geografie volgde had ik, zowel letterlijk als figuurlijk, niet meer zoveel met LAS te maken. Ik ben wel nog actief geweest bij Atlas, bij onder andere Last Minute, en vond het ook leuk om met LASsers om te gaan. Het echte afLAS moment trad in toen ik aan mijn scriptie begon, en dat gevoel heeft zich sindsdien alleen maar voortgezet.

☐ Ik bespeur niet echt een droevige ondertoon, klopt dat? Eigenlijk wel. Ik heb natuurlijk een supermooie tijd gehad bij LAS, en heb geen spijt van keuzes, maar ben tegelijk ook blij dat ik wat anders kan doen. Ik merkte op een gegeven moment dat ik wel klaar was met het eeuwige kiezen, en ben blij dat ik nu een duidelijke richting heb gekozen.

☐ Ben je nog van plan naar borrels te komen, of bijvoorbeeld de lustrumweek die in aantocht is? Dit lijkt me wel leuk, hoewel ik natuurlijk niet meer zoveel mensen ken bij Atlas. De LASsers die ik ken zijn bijna allemaal al klaar. Waarschijnlijk zal ik dus niet veel meer naar activiteiten komen, maar een borrel voor alumni lijkt me dan wel weer erg leuk.

☐ Heb je, achteraf gezien, nog goede ideeën voor de opleiding en/of de studievereniging? Ik vind persoonlijk dat er bij de aanvang van LAS teveel wordt benadrukt dat je kunt kiezen wat je wilt, omdat dit er vaak voor zorgt dat studenten maar wat aanmodderen (zoals ik). Kiezen is juist heel erg belangrijk, en het is niet de bedoeling dat deze studie een opvang wordt voor mensen die niet weten wat ze willen. Een beter idee is om te benadrukken dat je al moet weten welke hoofdrichting je gaat doen, en dat de studie bedoeld is om je breder te ontwikkelen en oriënteren.

☐ Had je een lievelingsdocent bij LAS? (*bulderend gelach*) Uh, nee. Ik kon het goed vinden met Herman, ook al was hij behoorlijk traag met het nakijken van mijn scriptie. Af en toe konden we samen goed lachen. Verder had ik (wellicht ook door mijn eigen toedoen) niet zoveel met LAS-docenten te maken, dus ik kan er moeilijk iets over zeggen.

☐ Wat is je favoriete plekje in Utrecht? Pieterskerkhof (*Lucas beantwoordt deze vraag nog voor hij gesteld wordt*) is absoluut het mooiste plekje van Utrecht. Het is er lekker rustig en afgelegen, en dat vind ik leuk omdat het toch midden in de binnenstad is. Daarbij is de Pieterskerk zelf ook erg mooi. Een terras op de Neude doet het natuurlijk ook altijd erg goed.

☐ Zou je later (als je groot bent) je rust kunnen vinden in deze stad? Ja, zeker. Natuurlijk zullen er intermezozo's plaatsvinden, zoals mijn trip naar het buitenland, maar ik zou er verder graag blijven wonen. Het kleinschalige van Utrecht zorgt voor gemoedelijkheid, en daarbij ken ik er veel mensen.

☐ Heb je, naast het plan om in het buitenland te gaan studeren, nog andere wilde plannen voor de nabije toekomst? Ik heb één heel wild plan, waar ik nog mensen voor zoek die meewillen (hint). Ik wil van Istanbul naar Mongolië reizen (liftend of met de trein) door Centraal Azië, en vanaf daar met de Mongoliëxpres naar Moskou.

☐ Gezien het feit dat het nog wel een paar honderd Laspostnummers duurt voor ik je weer ga interviewen: wat is je laatste boodschap voor LAS? LAS moet absoluut blijven bestaan, en ik hoop dat de studenten altijd open minded zullen blijven, maar daar heb ik alle vertrouwen in. Sta open voor nieuwe ideeën!

Yuri Villa-Rikkers

Essay

Van die honderden essays die elk jaar bij de schrijfacademie worden geschreven, eindigen de meeste in de papierbak of, met een beetje geluk, ergens op een externe hardeschijf. Het nachtenlange zoeken naar gedeelde horizons raakt samen met Mary Kaldor, Frans de Waal en Malcolm Gladwell al snel in de vergetelheid. Tot nu. Droom nog even lekker weg bij Erik Schlosser en Amy Chua of kijk hoe het ook had gekunt. Een essay van de schrijfacademie door eerstejaars Lotte Lijnzaad (zie p.). In het engels.

Why the world's societies must adopt complex identity

Critics worldwide have considered globalization as a maddening destruction of tradition and culture. Still, there is no denying the fact that globalization is spreading, and will continue to do so as long as people want to remain part of modern world. The natural flow of ideas and trends throughout the world is typically accepted with enthusiasm by the general population, perhaps to identify themselves with the post-modernization era, that of internet and jet-setting, cell phones and, most importantly, increasingly complex societies. Still, there are those traditionalists who refuse this trend, who firmly hold on to their belief that everything was better in “the good old days”, that there is a certain way of doing things that has worked for ages and shouldn't be changed. This approach does not work in their advantage, as the world around them is welcoming globalization with open arms. Globalization has added dynamics and complexities to the world's communities, and particularly to the sense of identity.

Amy Chua, Eric Schlosser, and Alexander Stille, Americans who have approached the effects of globalization on the world's communities, have all displayed the concept of a complex identity in their works, presented in *The New Humanities Reader: Second Edition* by Richard E. Miller and Kurt Spellmeyer. Where Stille refers directly to an individual's identity, Chua and Schlosser implicitly point to it through revealing the challenges that globalization poses on the identity of a society. As with all developments, adding more dimensions to a society doesn't always go smoothly, especially when it threatens to destroy a unique and strong cultural and traditional society.

The large underlying question is whether adopting complex identities are really necessary for survival in the modern world. In my personal opinion, it is not only necessary, but also vital and inevitable that individuals and communities large and small take on double, triple, and even multiple identities in order for them to consider themselves world citizens.

One might begin by questioning what a complex identity actually is. A complex identity is a multidimensional identity in which two characteristics, usually contradicting yet complimenting, are found within a single person, group, or society. Stille follows Mahant Veer Bhadra Mishra in his essay “The Ganges' Next Life”, a respected Hindu religious leader and professor of hydraulic engineering at Banaras Hindu University. The essay describes the Ganges, India's holy river that is highly polluted due to people dumping their waste in it, and what people like Mishra are doing to help cleanse. Mishra never chose to be mahant, or leader, of the Sankat Mochan Temple. It was a title that was passed down to him from his father and Mishra comes from a long line to mahants. Despite his role as religious leader, he went to college, studying sciences and eventually becoming a professor. Instead of letting go of his religious obligations or of his professorship, he decided to put them both to use. Eventually, Mishra grew into his “double role as holy man and environmental activist” (NHR 548). He recognizes how dangerous it is for people to wade and drink the river water, while also recognizing how important the holy river is to the Hindus, who consider the Ganges and pure and cleansing due to it's holiness.

Dedicated to cleaning the river, Mishra has founded the Sankat Mochan Foundation, which has brought him in contact with environmentalists, scientists, politicians and officials from all over the world. As Stille states it, “Like India itself on the eve of the millennium, Mishra is trying to incorporate what is best from the West in order to preserve the Hindu tradition that he loves” (NHR 540). Using his education as a civil engineer to figure out what is required to clean the river and leading his people as mahant by concerning himself with their health and discouraging them from polluting the river, Mishra's example of a seemingly contradicting complex identity that has been used to better conditions of the Ganges.

According to Stille, “it seems typical of India’s uncanny ability to preserve its culture while surviving countless foreign occupations and absorbing new influences [...] India is a wide-open society, through which numerous armies have marched, and yet it remains remarkably itself” (NHR 549). India has used its own double identity, that of the religious India and that of the fifth largest economy in the world¹, just like Mishra used his. Both India as a nation and Mishra as the individual have profited from their complexity. This open approach to modernity, complexity and globalization has provided them an advantage over those who prefer to preserve culture by shutting themselves off from the Western world. When those who shelter themselves from change open up (as they inevitably will due to globalization), they will be in a more vulnerable position, being more likely to be overwhelmed by modernization. Such overwhelmed nations can often barely handle one of the oldest forms of globalization: immigration. The beginning of travel marked the beginning of modernization of societies and opened up entirely new streams and schools of thought, such as the Enlightenment. However, immigration, the actual settling of foreigners in a new nation, has barely been accepted. Especially those who bring with them superior economic skills haven’t always been welcomed into society.

Locals often frown upon immigrants who find economic success in their country, as the prosperity of the newcomers drives them even further away from the identity of the average citizen. For example, in the Philippines, Chinese immigrants dominate the market, making up most of the merchant class while Filipinos are the peasants. Chinese were first attracted to the Philippines when the Spanish settled there.² As a result, trade flourished and Chinese began to migrate to the Philippines. Ever since, Chinese Filipinos have lived in the Philippines. Amy Chua (who has a complex identity herself, being Chinese American) argues that it is the economic success of the Chinese Filipinos that has created hatred towards them from the local Filipinos. She is convinced that “In the Philippines, millions of Filipinos work for Chinese; almost no Chinese work for Filipinos” (NHR, Third Edition 126).

I do not agree that this is the sole reason for hatred against this ethnic group. The problem stems from the inability of the Filipino population to adopt the Chinese

into their society and culture, make them part of their national identity. Refusing this identity to become more complex leads to a population that feels cheated out of their wealth by foreigners, rather than enriched by their own kind. Chua recognizes this by expressing her nation’s honor of nation victimized by market-dominant ethnic minorities: “More humiliating still, market-dominant minorities, along with their foreign-investor partners, invariably come to control the crown jewels of the economy,” (NHR, Third Edition 130). Thus, the idea of being cheated out of what is rightfully yours is the main motivation behind several ethnic conflicts. European countries are also struggling with adopting new identities, as the flood of immigrants that occurred after WWII drastically changed demographics.³

Interestingly enough, some societies are so open that they don’t adapt their identity but they change it completely. Frequently, it is through product availability that this occurs, and not through immigration. New products inspire fashions and trends, which often form and shape culture within a society. We can relate this back to the time of colonization, when travels by famous explorers such as Marco Polo and Christopher Columbus influenced fashion, home décor, and the culinary world. The products that these voyageurs brought back to the Western world, such as silk, spices, bamboo, and noodles, became wildly popular and highly demanded. This fascination for foreign products still exists, especially when it comes to American trends in Europe. Europeans watch the American innovation market closely, constantly trying to keep up to date with the newest technology, music, and fashion. In the way that it was considered fashionable to wear gowns made of the finest silk in the 14th and 15th century, having an iPhone or walking around with a Marc Jacobs bag is today’s form of elitism. In the same way, eating out at McDonald’s used to be a luxury when the multinational made its debut in Europe.

Eric Schlosser, American journalist and activist against multinationals such as McDonald’s, illustrates how the first new building to be erected in East Germany after the fall of the Berlin Wall was a McDonald’s in Plauen, and how citizens of the town, after being influenced by Eastern ideologies of industrialism, fascism and communism, now experience “consumerism” (494 NHR). Schlosser argues that the overbearing power that

McDonald's has over the locals in Plauen has lead them to implement rather than adapt American culture. As he explicitly states, " People in the area did not consider McDonald's to be 'foreign'" (516 NHR). Here we see an obvious example of a country not creating a complex identity, but an alternate identity as a result of globalization. Perhaps this is because people are so open to new product, whereas they are so closed to immigrants.

Either way, altering identity is really what traditionalists despise about globalization. They claim that it destroys tradition and culture, and it most certainly can. However, it can also strengthen identity through rejection of the new. What is even more interesting is when both occur at the same time, and yet society refuses to become complex. For example, in The Netherlands it is well known that the PVV party, a political party that encourages the rejection of the immigrant Muslim population, is growing in popularity. At the same time, American companies like Apple, most clothing brands, and fast-food restaurants set the trends that especially younger generations so eagerly follow. As a result, Dutch people believe that they are becoming more Dutch, but they are looking more like Americans. No matter which way you turn it complexity doesn't exist. This is part of the reason why Holland has such problems as a nation and why nations such as America don't. America, a nation of immigrants, is eager to take in immigrants who live in the country legally and embrace them as citizens.

The dynamic that Americans allow immigrants to add to their culture has been part of the reason why they are so successful. For example, New York City has been the center of modernity for years, and also one of the most diverse. China Town, Little Italy, SoHo, Brooklyn, and several other neighborhoods within the city harbored those with a complex identity: that of their background, and that of a New Yorker. A sense of belonging was perhaps the most important part for immigrants, whereas being seen as a hip and diverse city was most important for NYC as a whole.

Most importantly, what society must learn is that there are benefits to be reaped from complexity. Whether it is to apply several different skills to problem solve, or to avoid ethnic conflicts, grasping the concept and realizing the possibility of a complex identity is far more advantageous than shutting oneself from modernity. If modernity and globalization are inevitable, trying to hold on to tradition by removing oneself from modern society is like sailing upstream on a river: it gets you nowhere.

Wie is Lotte Lijnzaad?

Ik ben eerstejaars LASser en 18 jaar oud. Ik heb hiervoor vier jaar op kostschool in Amerika gezeten in New Jersey, en ben nu weer voor het eerst in twaalf jaar woonachtig in Nederland.

Hoe bevalt de schrijfacademie?

Ik heb het zeker naar mijn zin in de Schrijfacademie. Maar ik moet wel toegeven dat essays schrijven niet altijd een pretje is. Schrijven is zeker niet makkelijk, maar gelukkig zijn de onderwerpen waar we over moeten schrijven heel interessant. Ik denk dat LASsers zeker een voorsprong hebben op andere studenten nadat ze de Schrijfacademie hebben gevolgd, vooral ook omdat ze meer zelf zelfverzekerd zijn in hun schrijf techniek.

Je schrijft in je essay dat je vindt dat mensen in steden een complexe identiteit moeten aannemen. Hoe zie je dat voor je in Nederland?

Aan het eind van mijn essay heb ik het ook een beetje over Nederland en complexe identiteit. Nederland kan zeker profiteren van een complexe identiteit, maar of dat werkelijk gebeurt is maar de vraag. Het belangrijkste is goede integratie, maar verandering moet van beide kanten komen. Zolang er bijvoorbeeld islamistische scholen bestaan in Nederland wordt het moeilijk om immigranten van Arabische achtergrond te integreren omdat immigranten zichzelf niet met de huidige bevolking mengen. Aan de andere kant moet het dragen van hoofddoeken bijvoorbeeld ook gedoogd worden. Op deze manier is er erkenning dat er gewerkt wordt aan integratie van beide kanten. Ook al denk ik niet dat het mogelijk is dat Nederland binnen een paar jaar een complexe identiteit heeft, denk ik dat het best in de volgende 10 of 20 jaar kan gebeuren. Voornamelijk omdat kinderen nu leren dat de moslim bevolking ook Nederlanders zijn. Kinderboeken en kinderprogramma's (zoals Spangas) hebben bijvoorbeeld steeds meer rollen voor islamitische figuren. Moslim zijn in Nederland wordt steeds meer normaal, en dat geeft aan dat Nederland bezig is met het vormen van een complexe identiteit.

De KSU. juist nu.

"K. S. U.? Ooow, de Koninklijke Studenten Unie?"

Martinus Schneiderberg

Beste LAS-studiegenoten, LAS-docenten, LAS-betrokkenen, en anderen. In de vorige LASpost stond een wel erg kritisch stukje over het hoger onderwijs, onder de afzender Alexander Beunder. In feite was het geschreven door meerdere studenten van de actiegroep Kritische Studenten Utrecht (KSU). We zien in dat die zich eerst even had kunnen voorstellen. Bij dezen; Wij, 2 LASsers, Marit Haighton en Alexander Beunder, komen uit voor ons lidmaatschap aan deze underground actiegroep en vertellen er meer over. We nodigen jullie zelfs uit om erbij te komen.

Waarom zoveel inspanning voor de KSU? Omdat, als de kwaliteit van het onderwijs achteruit hól, dat niet wil zeggen dat haar conditie goed is. Door de grote jaarlijkse toestroom van nieuwe studenten (dit jaar 14.5 procent meer inschrijvingen bij de Universiteit van Amsterdam) en achterblijvende (overheids-)investeringen zitten de universiteiten en hogescholen in Nederland met een enorm probleem. Als KSU hebben we gekozen om, in plaats van de gevolgen af te wachten, deze ontwikkelingen te analyseren met een gezonde dosis scepsis en ideeën voor mogelijke oplossingen te ontwikkelen. Wellicht is onze visie onwelkom voor sommige huidige beleidsmakers, maar dat was de studentenbezetting van het Maagdenhuis ook.

We zijn een multidisciplinaire groep studenten (uit verschillende disciplines), en meerdere LASsers voelen zich er misschien juist daarom wel in thuis. Het doel van de KSU gaat dan ook verder dan alleen pleiten voor meer geld bij de overheid. We zetten bijvoorbeeld vraagtekens bij de verregaande invloed van de privé-sector op onderwijs – op zowel de financiering ervan als op de politieke besluitvorming erover – en de gevolgen hiervan op haar vrijheid, onafhankelijkheid, maar ook toegankelijkheid. We hechten meer belang aan de maatschappelijke functie van de universiteit en hogeschool dan haar marktwaarde. Tegelijkertijd willen we deze ontwikkelingen op hoger niveau in verband brengen met problemen op de 'werkvloer' – de alledaagse realiteit van studenten en docenten. Problemen die ons direct raken bestaan bijvoorbeeld uit een hogere werkdruk voor iedereen, minder variëteit in onderwijsvormen, de afschaffing van bepaalde masters en een verminderde medezeggenschap van studenten en docenten.

Enfin, we zien veel problemen, maar willen vooral werken naar oplossingen die onze studiejaar en die van toekomstige studenten prettiger en productiever zullen maken. Om die oplossingen te vinden hebben we ons op een democratische, horizontale manier georganiseerd – zonder bestuur of voorzitter – opdat elke mening gehoord wordt en er ruimte ontstaat voor originele, creatieve ideeën. De KSU is daarom ondanks haar jonge leeftijd al erg actief. Zo hebben verschillende KSU'ers al meerdere literatuurstukken geschreven over de onderwijsproblematiek, en gepost op een levendige website. Tegelijkertijd richt een deel van de KSU zich op het creëren van ruimte om te experimenteren met alternatieve vormen van onderwijs, met als uitgangspunt dat goed onderwijs de in vele studenten aanwezige nieuwsgierigheid stimuleert en deze niet bestrijdt door standaardisering en toetsing. Ook zijn we in contact getreden met actiegroepen uit andere steden in Nederland om onze kennis en krachten te bundelen, samen seminars te organiseren of demonstraties te ondersteunen. En voor de internationale actieweek voor hoger onderwijs (9 t/m 16 november) zijn we druk bezig met het opzetten van acties, lezingen en andere activiteiten. Ons langetermijndoel is immers het creëren van een bredere studentenbeweging die de koers van het hoger onderwijs mede zal bepalen.

Dat is de KSU op dit moment in een notendop. Maar geen enkele organisatie kan iets bereiken als ze niet openstaat voor ideeën van nieuwe leden. Iedereen is daarom welkom om deel te nemen aan één van onze tweewekelijkse bijeenkomsten (alsmede de borrel die vaak achteraf plaatsvindt). Daar kun je nieuwe werkgroepen oprichten voor acties/debatten/whatever, of je aansluiten en meehelpen bij lopende activiteiten. Wil je dat, of wil je op de hoogte gehouden worden, dan kun je drie dingen doen 1.) Kijk eens op onze website www.kritischestudenten.nl 2.) Schrijf je in op onze mailinglijst waar we onze activiteiten op aankondigen: <https://lists.aktivix.org/mailman/listinfo/kritischestudentenutrecht> 3.) Stuur een mailtje naar kritischestudentenutrecht@gmail.com

Ooit, enkele weken geleden, waren er twee dagen achtereen waarop het kwik naar 25 graden steeg, en de zon de mensen de rust gaf die ze nodig hadden. Toch was er een belangrijk verschil tussen de twee dagen. In elk geval voelde ik dat zo. Op de eerste dag schilde er een voelbare genade in de stralen moeder zon, een vrouwelijke zorgzaamheid zelfs. Ik blikte vol dank terug op een mooie zomer, nam rustig notie van de omgeving en nipjes van mijn frisse bier. Niet wetend wat er een dag later komen zou.

Het geel op de bladeren, het viel me nu pas op. Die tweede dag. Vermoedelijk had de koele wind die een zoete haardvuurlucht droeg mij erop gewezen. Energie vloede uit mijn zijn, en ook rood werden de bladeren nu, na oranje geweest te zijn.

Thuis was de douche niet verkoelend, zoals gisteren. Ik draaide en draaide aan de kraan, tot de stoom een deken vormde en mij omarmde. Maar het hielp niet. De herinneringen verdwenen en werden visioenen. Van eenzame avonden met heldere sterren aan de hemel. Glinsterend, van tranen. Omdat ze daar nu eenmaal zijn, niet bij je kunnen komen.

Was het leven zonet nog een glijbaan door de zoete uitgestrektheid ervan, nu was het een landingsbaan op een verlaten vliegveld. Ik rende en rende. Het einde kwam niet in zicht. In rende nog meer, tot ik niet meer kon en languit voorover viel. Mijn kin die openschuurde op het asfalt.

De zon scheen nog steeds, maar ze had een droeve glimlach. Ook deze ster voelde wat ik voelde. Ik deed de belofte aan haar te denken als ik straks, volkomen alleen, de winter buiten mijn dekens probeerde te houden, wachtend op een winterslaap of de lente. Verdriet sust je in slaap, de achtervolging maakt je weer wakker. Kon ik maar weer kind zijn. Kastanjes rapen en bladeren drogen. Liedjes zingen met de juf. Ik begrijp nu pas waar ze voor waren. Depressieve kinderen op 'n hoop. Herfst herfst, wat heb je te koop?

Yuri Villa Rikkers

Interview Groentetas

Elke maandag verandert een paar vierkante meter in het Ruppertgebouw tot een mini biologische groentemarkt. De Groentetaskraam wordt daar op dezelfde middag op- en afgebouwd. Wie doet toch zoiets, waarom, en kunnen meer mensen dat? Groentetasser en LAS'er Florentine Sterk vertelt erover in een interview met Alexander Beunder over de G-tas, gekoesterde idealen en vergeten groentes.

Florentine Sterk, stel je even voor, en vertel hoe jij invulling geeft aan je LAS-studie. Ik ben derdejaars student en mijn hoofdrichting is Milieu-natuurwetenschap. Om ook een praktische invulling te geven aan mijn hoofdrichting en niet alleen maar in de collegebanken te zitten en te luisteren naar allerlei theoretische initiatieven, wilde ik zelf iets doen. En zo ben ik eigenlijk bij Groentetas terecht gekomen.

Wat is Groentetas? Groentetas is een initiatief van MUS, Milieu-platform Utrechtse Studenten. Het idee is dat we aan studenten en medewerkers van universiteit en hogeschool de mogelijkheid willen geven om iedere week biologische groenten te bestellen. Daarom bieden we een Groentetas aan. Die bestaat dan uit vier soorten groenten en één soort fruit. Iedere week zitten er andere groenten en fruit in de tas, zoveel mogelijk seizoensgroenten en uit Nederland. Soms ook 'vergeten' groenten, dus groenten die niet standaard meer in het aanbod van de supermarkt voorkomen, zoals pastinaak en kliswortel. Natuurlijk maken we iedere week ook recepten die je gratis bij de Groentetas krijgt, zodat je er thuis direct mee aan de slag kunt. De formule slaat aan, we hebben intussen per week zo'n 100 klanten.

En wat is jouw persoonlijke motief om daar vrijwillig aan mee te werken? Ik vind het een heel goed initiatief. Ik koop zelf het liefst biologische groenten en fruit, omdat ze veel lekkerder smaken en omdat het voor mij een manier is om bij te dragen aan duurzaam leven. Daarnaast kan ik met Groentetas daadwerkelijk een verandering stimuleren in het eet- en koopgedrag van mensen om me heen. Ook al is dat maar op kleine schaal, toch denk ik dat je met die investering van een paar uur per week een verschil kan maken.

Waarom denk je dat nog niet iedereen een Groentetas koopt?

Daar zijn verschillende redenen voor. Ik denk dat het lastig is om een tas op te halen als je op maandagochtend niet op de Uithof bent. Ik merk ook dat mensen niet altijd van het bestaan van Groentetas afweten, ondanks onze promotie. Weten ze het wel, dan vinden ze het vaak een goed initiatief en willen ze ook een Groentetas. En in de winter, omdat alles biologisch is en zoveel mogelijk uit Nederland komt, is het aanbod van groenten en fruit wat minder gevarieerd. Natuurlijk proberen we zoveel mogelijk af te wisselen, om iedere week weer een spannende tas samen te stellen voor de klant.

Wil je na je studie nog eenzelfde of een vergelijkbaar initiatief voortzetten?

Ik vind het waardevol om zo bewust bezig te zijn op een kleinschalig niveau, omdat ik dan daadwerkelijk de verandering zie van mijn inspanning. Ik werk ook in een biologische winkel, misschien wil ik ooit mijn eigen tearoom beginnen met een biologische kaart, maar dat is op het moment meer een ideaalbeeld dan een daadwerkelijk plan.

Zijn er nog vacatures? Hebben jullie nog mensen nodig?

Ja, we zijn altijd op zoek naar extra hulp bij de Groentestal op maandagochtend. Heb je belangstelling, stuur dan een e-mail naar info@groentetas.nl, of kom een keertje langs bij de kraam. Dan kun je gelijk ook zo'n lekkere Groentetas bestellen!

Groentetas in het kort

Vier soorten biologische groenten en één soort fruit

- 5,00 per tas per week
- Iedere maandag van 11 tot 14 uur in het Ruppert gebouw

Bestellen en betalen een week vantevoren.

Meer informatie: www.groentetas.nl

Interview

Goede mensen bestaan nog steeds

Bellen met de moeder van...

Koen Klinkers

Sommige LASSers zijn oermensen, dat zie je meteen. En dan ontstaat onmiddellijk de vraag: Waar komt hij vandaan? Hoe is het zover gekomen? Om daar achter te komen gaan we terug naar de roots en bellen we met de moeder van...

Deze keer bellen we met de trotse moeder van Koen Klinkers, bij iedereen welbekend als 'de Viking'.

We vragen maar meteen naar de bevalling: 'Heftig. Ja, want Koen was geen klein baby'tje. Maar heel lief, heel rustig. Geen huilert. Omdat hij nogal groot was, stootte ik wel eens met hem langs de deurpost, als ik hem droeg. Dan kwam er alleen maar een klein geluid uit, zo van 'auw'.'

We weten allemaal dat Koen overtuigd vegetariër is. Maar deze insteek gaat voor hem verder dan een dieetkeuze, het is een levenshouding. Dat begon al heel vroeg. 'Hij was wel niet zoals iedereen op school. Wat anderen leuk vonden zoals elkaar duwen, als ze in de rij staan, heel druk zijn, ja dat vond Koen niet zo leuk. Geen druktemaker, en koos er voor om dan liever alleen ergens te gaan zitten dan tussen de drukte in.' Zijn dromen? 'Ik wist in ieder geval wel dat hij zeker niet bij de politie wilde. Hij wilde niet bij de politie, en hij wilde niet het leger in. Puur uit idealisme, hè?'

'Kijk, mijn man en ik, wij eten ook geen vlees. Maar wij doen dat zomaar. Koen doet dat echt uit overtuiging, dat wij dat niet nodig hebben en daarom ook niet moeten doen.' Goed, vegetariër zijn kunnen we allemaal wel. Geen leer? Vooruit. Maar op het scherpst van de snede; hoe was Koen in conflictsituaties? 'Hoe dat gaat, met z'n zusje?' vragen we. 'Nou ze kunnen goed met elkaar overweg!' Nooit ruzie? Serieus? 'Vroeger natuurlijk wel, maar er was weinig ruzie omdat Koen heel veel accepteerde van haar. Een verstandige, snel incasserende broer. Volgens mij is hem dat ook aangeboren, dat hoort wel bij een oermens als Koen,' aldus de vaste rots uit de jonge levensjaren van Koen K.

Het leek een uitgemaakte zaak. Koen zou wel eens de Nederlandse Gandhi kunnen zijn. Maar om onder vijandig vuur nog kalm en vredelievend te blijven, is er meer nodig dan goed gedrag in de kindertijd. De ultieme test van karaktervastheid?

'Nee, hij heeft niet gepuberd. Niet de clichédingen als zich afzetten tegen ons. Wij hebben hem nooit regels opgelegd, nooit iets verboden. Dat deed Koen allemaal vanzelf. Het was niet zo dat wij zoiets hadden van we moeten geen grenzen aangeven, maar dat was bij Koen niet nodig. Hij is en blijft zichzelf. Ik vind hem een puur kind, hij heeft een bepaald idee over zaken en daar blijft hij ook bij, ook al zijn 100 mensen het daar niet mee eens.'

Interview: Roanne van Leijden

Tekst: Joris Tieleman

MØRKE (2005)

Jannik Johansen / Anders Thomas Jensen

Van mijn laatste shoptegoed kocht ik een obscure Deense thriller, *Mørke*, vernoemd naar een klein dorpje ongeveer 20 kilometer ten noorden van Århus dat vreemd genoeg naar 'duisternis' verwijst. Ik liet me leiden door het feit dat Jensen, scenarioschrijver en regisseur van onder andere Adam's Æbler, ook bij *Mørke* een behoorlijke vinger in de pap had. En evenals bij de humoristische film over een neonazi die de naïviteit van een goedgelovige pastor probeert te breken, was de plot van *Mørke* vrij absurd. Toch is het een serieuze thriller en niet in de eerste plaats bedoeld als grappige film (wellicht ook in geen enkele plaats).

In het verhaal zien we hoe hoofdpersoon Jakob zijn gehandicapte zusje Julia ontvangt. Julia is vanwege een mislukte zelfmoordpoging in een rolstoel terechtgekomen. Dan verschijnt Anker op het toneel. Na drie maanden met elkaar te hebben gechat (via een computer die Julia van de gemeente kreeg) hebben Anker en Julia besloten te trouwen. Hoewel Jakob achterdochtig is, keurt hij het geheel toch goed. Al snel blijkt er iets mis: in de huwelijksnacht doet Julia nog een zelfmoordpoging, ditmaal met dodelijke afloop. Wanneer Jakob achteraf in de doos met Julia's spullen kijkt, komt hij een boek van Anker tegen, waar een overlijdensadvertentie in zit die wel erg overeenkomt met die van Julia. Anker blijkt ondertussen verdwenen te zijn, en vanuit zijn achtergrond als journalist kan Jakob het niet laten om op onderzoek uit te gaan. Hij achterhaalt de nieuwe woonplaats van Anker (*Mørke*) en treft er... een gehandicapte vrouw aan die van plan is over drie dagen met Anker te trouwen. Op deze manier ontvouwt het verhaal zich, en komt Jakob achter de pretenties van de vermoedelijk moordzuchtige Anker. De film geeft zo de spanning weer tussen angst en schuldgevoelens, en de vraag wie te vertrouwen is.

Tijdens het kijken rees bij mij het beeld op van een in essentie sympathieke man die zelfmoordlustige vrouwen huwt om ze op hun gelukkigste moment uit hun lijden te verlossen. De vraag rijst vervolgens op in hoeverre we dit egoïsme willen noemen. Ankers pretenties worden duidelijk uit de subtitel van de film: "nobody should have to die alone". Biedt Anker de vrouwen een gelukkige uitweg uit hun benarde situatie, of boort hij al hun hoop de grond in en veroorzaakt hij tevens leed onder nabestaanden? Door dit vraagstuk te koppelen aan het taboe dat rust op de dood, geeft

regisseur Jannik Johansen een goede beschouwing van de thema's dood, zelfmoord en de worsteling met schuldgevoelens. Waar twee visies op zelfmoord zijn belichaamd in Jakob en Anker, wordt duidelijk dat er in Denemarken, maar misschien wel over de hele wereld nog steeds een groot taboe rust op zelfmoord en het egoïsme en de schuldgevoelens die hiermee gepaard gaan.

Gijs Wijnholds

IK JAN CREMER (1964)

Jan Cremer

Speciaal voor dit nummer heb ik gekozen voor *Ik Jan Cremer*, een boek dat toen het uitkwam in 1964, nogal wat opschudding veroorzaakte over de hele wereld vanwege het rauwe, Hollands-overtreffende karakter. De auteur, Jan Cremer, heeft gekozen voor zijn eigen levensverhaal als uitgangspunt, hoewel voortdurend versterkt door een fantastische mythomanische inbreng. Het beschrijft de man zoals deze diep in zijn hart soms wel eens wil zijn, zo niet altijd. Een schofterige bandiet, seksmaniak en wereldreiziger die een aversie heeft voor alle soorten structuur en autoriteit. Hoewel Cremer gedurende het verhaal regelmatig aan zelfreflectie lijkt te doen, is er nergens sprake van leermomenten omdat hij altijd wil vasthouden aan zijn radicale principes. Zo brengen zijn passie en talent voor de schilderkunst hem voor lange tijd nergens, omdat hij op geen enkele academie te houden is, en ieder contract afslaat. Het is verbluffend om zijn standpunt gade te slaan vanuit deze materialistische wereld. Iemand die liever op straat slaapt dan dat hij voor iemand komt te werken die hem niet aanstaat. Iemand met niets te verliezen. De ultieme vrije man.

Toch komt Cremer niet bepaald euforisch over in het verhaal, eerder eenzaam. Van dag tot dag leven kan wellicht mooi zijn, maar niet zonder doel. Melancholie kan wellicht prachtig zijn, maar niet als je er niet uit ontwaakt. Cremer zit vast in principes, overblijfselen uit een moeilijke jeugd. Volgens dichteres Clara Eggink druipt het boek van bloed en sperma. Ik heb hier compleet overheen gelezen, zag alleen tranen en leegte. Hoeren in zijn bed, knapen onder zijn vuist, gestolen portemonnees in zijn broekzak. Allemaal vluchtgedrag. Een grote maskerade voor een heel andere lading. Een lading die mij heeft geraakt, en die mij er hopelijk van zal weerhouden mij ooit over te geven aan de anarchie die hij aan het oppervlak lijkt te propaganderen. Een aanrader, dat zeker.

Yuri Villa-Rikers

Horoscoop

Door Nura Rutten

Kreeft 22 juni t/m 23 juli

Met je ogen op de prijs zal je uiteindelijk vergeten in de spiegel te kijken. Jammer, dit had je beter wel kunnen doen. Een wassende maan maakt die Kantiaanse verspreking tot een nog grotere vergissing

Leeuw 23 juli t/m 24 augustus

De crisis bij de DSB-bank laat je gevoelens hoog oplopen, maar je houdt je groot door Ajax te gaan steunen. Je vader belt je vaker dan eerst, maar je bent telkens in gesprek. Mars zal zorgen voor meer genegenheid in de familiesfeer.

Maagd 24 augustus t/m 23 september

Een onverwachte ontmoeting met Kluun doet je spijsvertering goed, maar zorgt volgende maand voor een kwakkelend geweten. Je carrièreverwachtingen worden gehinderd door de mysteries rondom de dood van Michael Jackson.

Weegschaal 24 september t/m 23 oktober

In een poging de Hedwigepolder te redden zal je je onschuld verliezen. De tweede ring van Saturnus zet de banden met je hond op scherp; neem een kat. Je zal geen succes in je liefdesleven kennen als je die jubileumbox van Friends niet de deur uit doet.

Schorpioen 24 oktober t/m 22 november

Als de keukenvloer je te heet onder de voeten wordt, breng dan meer tijd onder de douche door. De ouders van je tante zorgen voor voorspoed in de liefde, maar je oom haalt je verleden weer naar boven. Probeer je financiën af te stemmen op je emotionele balans.

Boogschutter 23 november t/m 22 december

Alweer zo'n fantastische maand voor jou. Naast je financiële en emotionele succes lig je ook eindelijk goed op de datingmarkt. Verwijs dan alleen nooit naar je liefde voor roodharige kinderen, daar slaag je heden te dage niet langer mee. Praat liever over adderengebroid.

Steenbok 23 december t/m 20 januari

Je uiterlijk zal niet langer je beste vriend zijn als je de Allerhande als lijfblad blijft zien. Herta Müller blijkt je moeder te zijn, maar je weet niet wie ze is. Pas op voor de volle maan, je verlangen naar een huisdier zal sterk toenemen.

Waterman 21 januari t/m 18 februari

Je succes op de dansvloer wordt gematigd door je maandelijks mentale beperking, maar dit houdt je niet tegen de liefde op te zoeken en een met symboliek gevulde dancebattle aan te gaan.

Vissen 19 februari t/m 20 maart

Venus brengt je levenslust weer terug, ook als je ontdekt dat de buurman de broer van je zusje blijkt te zijn. Je voelt je onthand zonder je vaste sidekick, maar Willem Nijholt is meer dan vereerd om tijdelijk in te springen. Vergeet je oma niet.

Ram 21 maart t/m 20 april

Je moeder blijkt onder invloed van Mars belangrijker te worden dan je vader. Vergeef hem zijn obsessie met 2 Brothers on the 4th Floor en ga gezamenlijk kijken naar je aspiraties in de macrobiotische levensstijl.

Stier 21 april t/m 21 mei

Een dichte deur zorgt voor een mentale blokkade. Een structurele ondermijning van je zelfkennis kan je tot grote hoogtes leiden, maar kan ook zorgen voor problemen met je vrijdagavond/TV-avond-attitude. Stel je wat lossier op.

Tweelingen 22 mei t/m 21 juni

Na een grote drang om naar Antwerpen te verhuizen, zal je onder invloed van Saturnus toch afbuigen naar Leuven. Je financiën zijn niet meer wat ze vroeger waren, maar retro is voor jou weer helemaal terug.

Reisverhalen

mijn reis naar... **AUSTRALIË**

Australiërs zijn een vreemd volkje. Volkje, ja, want er wonen in heel Australië slechts anderhalf keer zoveel mensen als in heel Nederland. Goed, volksaard: eigenlijk zijn het natuurlijk uit Engeland geëxporteerde bandieten(-gebloed). En dat beseffen ze maar al te goed. Er zijn strikte wetten tegen alcoholmisbruik. Verkoop aan minderjarigen kan je een slordige 50.000 dollar per liter kosten en infiltranten controleren dat beleid – ja, de politie huurt inderdaad minderjarigen in die dan wodka gaan kopen om de winkeliers erin te luizen. De politie rijdt zelfs rond in auto's met een soort hondenhokken achterop, waar zatlappen in worden gestopt.

Soms gaan die regels trouwens wel wat ver. Het is bijvoorbeeld illegaal om dronken in een café te zitten, en elk uur moet de bar 10 minuten sluiten. Dit om het gezuip een beetje binnen de perken te houden. Uiteraard werkt het voor geen meter. Maar we gaan het hier dus niet de hele dag over drank zitten hebben. In mijn anderhalve maand in het Land van de Dronken Fruitplukkende Backpacker heb ik een flinke portie lokale cultuur opgesnoven en dat wil ik hier graag met jou delen. Tien essentiële overlevingstips voor het groentje in Down Under:

⇒ winkels word je standaard begroet met een hele neppe glimlach en “Hááidèr, harye?” Probeer dat niet te interpreteren, zeg gewoon: “Foin, thanks mate/sweetie!”

⇒ Aborigines zien er inderdaad permanent depressief uit. Geef ze een dollar. Dat is wel het minste wat je kan doen na hun land afgepakt te hebben, white man! En laat ze verder maar met rust want ze hebben hoogstwaarschijnlijk een kater.

⇒ Drank is duur. Behalve gore witte wijn in kartonnen 4-liter pakken – Goon. Drink niets anders.

⇒ Drinktechniek voor Goon: trek de zilverkleurige zak met het plastic kraantje erop uit de kartonnen doos. Sla een paar keer met de vlakke hand tegen de zak, terwijl je vrienden (al barbequend) roepen: Slap the goooooon!

Houd vervolgens de zak met gestrekte arm boven je gezicht en laat het kraantje zijn werk doen (in Utrecht ook bekend als het ‘atje gestrekt’).

⇒ Kangoeroes zijn expendable.

Mocht je nog de neiging krijgen jezelf te ontdekken, kom dan alstjeblijft niet met je soul-searching bij de Australiërs aanzetten, die hebben daar een stronthekel aan. Trek dan op eigen houtje het binnenland in, de Outback. Woestijn, een hele mooie. En zoals een lokale tai-chi beoefenende, als hostel-schoonmaker gereïncarneerde Aboriginal mij aanried: als je auto het begeeft, blijf erin zitten. Altijd. Want koelwater is ook gewoon maar water. Veel geluk!

Joris Tieleman

mijn reis naar... **MELBOURNE**

Waaa, de stilte voor de examenstorm die komen gaat is goed voelbaar. Monash Univeristy zegt dan wel laid-back te zijn, gratis barbecues te hebben en het goed te vinden om bier tijdens werkgroepen te drinken; de opdrachten zijn echter dodelijk en niet even ‘s ochtends vroeg voor je college af te raffelen.

De kunst is hier dus om je studie niet al te serieus te nemen. Ik ben hier ook om Melbourne te zien en dat heb ik ook de afgelopen drie maanden gedaan. Een anekdote top drie geeft denk ik goed weer wat ik hier zie, hoor en voel.

Op een welverdiende derde plaats staat de RED(bull) exchange party. Nadat een docent van het international office haar huis beschikbaar had gesteld voor een “redparty”, wist ik nog niet dat tweehonderd in rood geklede dronken studenten, al kusvenvendend, in zwembad duikend, Redbull gooiend en huis tuin en keuken pissend het mooiste feestje in Melbourne gingen maken.

Op nummer twee surfen op Phillip Island. Nadat we een uurtje vanuit Melbourne hadden gereden, zagen we op Philip Island de mooiste stranden, de mooiste walibee's en meters hoge

golven. Met één LAS surfles in Marokko in mijn zak, wilde ik het hier ook maar eens proberen. In het water zingend, snakkend naar adem, voelde ik me volkomen machteloos in de niet te ontsnappen en onsurfbare golven. Kicken 😊

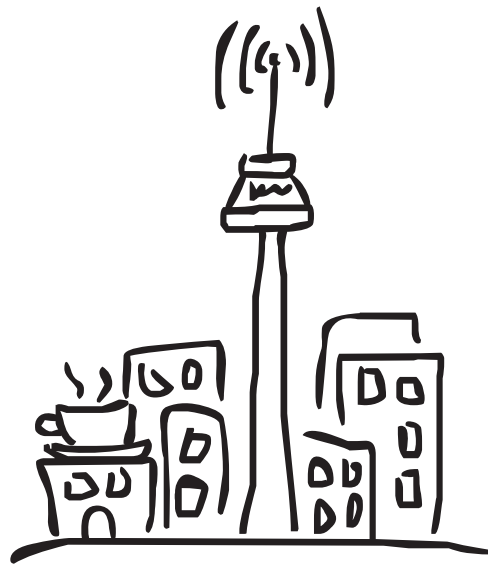
Nummer één beleef ik elke ochtend. Als ik in de Botanische tuinen ren en daar bam, de skyline van Melbourne zie liggen, krijg ik nog altijd rillingen over mijn arm. Deze nature-stadcombo, met de mooiste joggende vrouwen en mooiste auto's om me heen, geeft me het beste gevoel hier. En dat maakt wat mijn Melbourne is.

Ruben van Hoof

* Timothy's News Café Chique, maar erg bekakt. Vind je veel in de buurt van zakemannen die nog een vergaderp-laats nodig hebben.

→ **Starbucks.** In Utrecht hebben we net de opening van de eerste Starbucks op Hollandse bodem gevierd, in Toronto zijn in een straal van 5 km rond het centrum achtenvijftig vestigingen te vinden. Toch heeft Starbucks bij mij altijd een negatief imago gehouden, iets met kapitalisme, consumerisme, imperialisme en dat soort -ismes. Al doen ze wel het meest hun best om alles organisch, ecologisch en "eerlijk" te maken, ik kan er nooit rustig zitten.

→ **Second Cup** is de Starbucks maar dan zonder het negatieve imago, dus behoorlijk perfect. Aardige hippe meisjes, lekkere koffie, lekkere banken, fijne muziek. Al blijft de gouden tip: als je de kans heb, probeer ze allemaal zodat je het grotere geheim van coffeeshops ontdekt. Toronto probeert nog steeds om kersverse studenten voor het kwaad te behoeden door ze een thermosfles cadeau te geven. Maar ondertussen heeft ze zich al overgegeven aan de macht en populariteit van de coffeeshops sinds de prullenbakken nog een extra gedeelte hebben gekregen speciaal voor de kartonnen koffiebekertjes van de coffeeshops.

mijn reis naar...

TORONTO

Toronto doet keihard haar best om haar eco-imago waar te maken. Recyclen is van levensbelang, wat tot gevolg heeft dat je een gebruiksaanwijzing nodig hebt voor de prullenbakken op straat en dat je bij aankomst van de universiteit een fijne thermosfles krijgt zodat je de koffie van thuis kan meenemen. In eerste instantie was ik erg blij met dit mooie geschenk, totdat ik erachter kwam wat het bezoeken van een coffeeshop hier inhoudt. Waar ik eigenlijk altijd een theemeisje was, ben ik nu helemaal bekeerd tot de koffiescene. Een basisles Torontiaanse coffeeshops:

Bij een coffeeshop kun je naast koffie, espresso, cappuccino en thee nog minstens twintig andere koffie-achtige drankjes bestellen. In dit experimenteren ben ik persoonlijk niet zo goed, niet alleen omdat de prijs van deze exotische dranken op kan lopen tot \$8, maar ook omdat ik van de namen vaak weinig wijzer wordt en uit gemak dan toch maar weer gewoon koffie bestel. Naast de dorst zorgt de coffeeshop ook voor de maag: muffins en donuts in alle soorten en maten, koekjes, croissants, zo lang het zoet is kun je het er krijgen. De ketens:

→ **Coffee time**, als je hier binnenloopt denk je dat je verkeerd zit en bij de McDonalds bent – niets is minder waar. Het is precies een fastfood restaurant met een plavuizen vloer en goedkoop uitzierende tafels en stoeltjes. Boven de balie wordt in lichtbakken aangegeven wat er te halen valt.

→ **Tim Hortons**, deze Canadese keten is vernoemd naar de beste ijshockey speler die Canada gekend heeft: Tim Horton. Zijn koffieketen is al sinds 1974 een groot succes. Het uiterlijk verschilt niet veel van de Coffee Time. Tim Hortons is echter de enige die langs snelwegen en ook in de stad echte "Drive-Thrus" kent.

Tussen de bovenstaande en de ketens die nog komen* kan een duidelijke lijn getrokken worden. De eerste twee zijn de goedkopere ketens die ogen als fastfood-ketens. Het voordeel is dat je als je bij deze ketens een "kleine" koffie besteld hij ook nog redelijk klein is wat alsnog groter is dan de plastic bekertjes die uit de automaten van de UU komt. Bij de onderstaande luxere ketens begint de "small" met 300 ml waardoor de Starbucks terecht begint met "tall".

Terug naar de verschillen. De bovenstaande ketens zou ik dus vooral aanraden voor to-go want de koffie is prima, maar de echte coffeeshop-experience krijg je alleen bij de onderstaande drie. Het begint ermee dat je bij deze niet aan de koffiejuif hoeft door te geven of je suiker of melk wilt, je kunt je met je beker begeven naar de losstaande barren waar vijf soorten melk en suiker, plastic opzetstukken, houten roerspanen, servetjes en kartonnetjes klaarstaan om de hete bekertjes draagbaar te maken. Ook hebben ze goed ingerichte lounges met stoelen, banken en zitzakken waar je prettig je aankoop kunt nuttigen terwijl je gratis gebruikt maakt van het draadloos internet.

Jorien Copier

Mijn Universiteit

Medezeggenschap is op de universiteit op verschillende manieren mogelijk. Studenten in de opleidingscommissies en faculteitsraden bemoeien zich met beslissingen over de opleiding en de faculteit, en houden zich bezig met de kwaliteit van het onderwijs. De leden van die commissies en raden zijn vorig jaar al gekozen, maar ze willen maar al te graag duidelijk maken dat je bij hen altijd terecht kan voor vragen, opmerkingen en suggesties. Natuurlijk zijn er ook een aantal LASers actief in de opleidingscommissie van LAS (OC) en in de faculteitsraad (FR) van geesteswetenschappen. Zij gebruiken daar dan graag de LASpost voor.

Wie dan?

DE OPLEIDINGSCOMMISSIE

Lisa Olsthoorn : Ik ben 19 jaar en tweedejaars LASser. Ik ben dit jaar begonnen aan mijn hoofdrichting Sociale Geografie en volg een minor in Conflict Studies. Naast voorzitter van de Opleidingscommissie ben ik ook een van de studentcoaches en begeleid ik dit jaar een leuke groep eerstejaars!

Coco Kanters: Ik ben 21 jaar en alweer een derdejaars LASser. Mijn hoofdrichting is Culturele Antropologie met een minor in Ontwikkelingsstudies, Globalisering & mondiale ongelijkheid en Godsdienst in de moderne wereld. Als Secretaris Extern van de opleidingscommissie zal ik, onder andere, contact onderhouden met de OC's van de andere opleidingen en de Faculteitsraad.

Emma Klaassen : Ik ben tweedejaars LASser en dit jaar ben ik de Secretaris Intern van de opleidingscommissie. Ik doe de hoofdrichting Taal en Cognitie. Daarnaast ben ik, net als de andere twee leden van de OC, tevens studentcoach.

DE FACULTETISRAAD

Marit Haighton: Tweedejaars; *hoofdrichting*: godsdienst in de moderne samenleving; *functie*: financiën en huisvesting, promotie

Coen Stapper: Vierdejaars; *hoofdrichting*: geneeskunde; *functie*: onderzoek

Jetske Vaas: Derdejaars; *hoofdrichting*: milieuwetenschappen; *functie*: onderwijs

Wat vinden jullie van de Schrijfacademie, Globalisering, de Denkaacademie of je scriptie? Heb je een briljante, meelevende tutor of zou je juist wat meer begeleiding willen? Hoe bevalt je hoofdrichting eigenlijk?

Aan de Opleidingscommissie (OC) kan je alles kwijt wat je te melden hebt over het onderwijs van Liberal Arts & Sciences. Elk jaar vormen drie studenten samen de studentgeleding van de OC.

Het doel van de OC is om de kwaliteit van het onderwijs te waarborgen. Dit komt er concreet op neer dat we advies uitbrengen over de onderwijs- en examenregeling (OER), jaarlijks de uitvoering van de onderwijs- en examenregeling (OER) beoordelen en advies uitbrengen aan het opleidingsbestuur en de decaan over alles wat te maken heeft met het onderwijs binnen de opleiding. Bij de kernvakken van LAS nemen wij als studentgeleding van de OC een tussentijdse cursusevaluatie af om te peilen of jullie tevreden zijn met de cursus. Indien nodig kunnen er dan nog voor het einde van de cursus verbeteringen worden aangebracht. Daarnaast onderhouden wij contact met de OC's van andere studies.

Hoewel we veel contact hebben met Onderwijscommissaris van Atlas Maya Verlinden, zijn we geen commissie van Atlas, maar een medezeggenschapsorgaan van de universiteit. We letten op de kwaliteit en de organisatie van het onderwijs, we stellen eventuele problemen aan de orde en brengen advies uit. Dit is voor jullie van groot belang, omdat we op deze manier ervoor zorgen dat LAS zich positief blijft ontwikkelen en tegemoet komt aan de wensen van de studenten. Bovendien is het belangrijk om te weten dat wij (de studentengeleding van de OC) jullie representeren. Naast de studentleden bestaat de opleidingscommissie ook uit drie docentleden: Dr. Herman Hendriks (voorzitter), Dr. Gerdien Steenbeek en Dr. Ir. Melanie Peters.

Dit jaar zullen we samen met Atlas een aantal LAS-café's te organiseren waarbij elke keer een ander thema centraal staat. Daarnaast vinde wqe het tijd om de hoofdrichtingen te evalueren en willen we dat er in onze kernvakken meer aandacht wordt besteed aan het onmisbare bèta-aspect. Verder willen we een forum op de Atlas-site maken zodat jullie met elkaar kunnen discussiëren over het onderwijs, tips kunnen uitwisselen en elkaar om advies kunnen vragen. Tenslotte gaan we aan het eind van het jaar bekijken of de studentcoaches, die dit jaar voor het eerst een deel van de studiebegeleiding vormen, positief worden beoordeeld.

Wij staan uiteraard open voor allerlei suggesties, vragen, ideeën, klachten en lofbetuigingen dus aarzel niet om contact met ons op te nemen. Je kan ons bereiken via ons emailadres oc@usatlas.nl. Je kunt echter je vurige betoog ook persoonlijk tegen ons afsteken tijdens een LAS- of Atlas activiteit: met onze prachtige paarse shirtjes zijn we niet te missen.

Tot snel!

Lisa, Emma en Coco

FR RF FR FR FR FR FR FR FR FR FR FR FR

Nieuws van de Faculteitsraad

Als nieuwbakken studentengeleding van de Faculteitsraad kregen we aan het begin van het jaar veel hooi op onze vork. Het faculteitsbestuur wil namelijk het aantal masterprogramma's van Geesteswetenschappen sterk terugbrengen. Niet gek, want het zijn er nu maar liefst 62 en daarmee heeft Geesteswetenschappen veruit de meeste Masters van de Universiteit. Sommige programma's trekken echter minder dan 10 studenten per jaar en dat is niet alleen zonde, maar ook funest voor het budget van de Faculteit. Bovendien zou er veel overlap van cursussen zijn bij de verschillende programma's.

Goed, terugbrengen dus. Maar wat betekent dat nu voor de studenten?! Er zullen in elk geval veel minder programma's aangeboden worden. De grootste angst die bij zowel studenten als docenten leeft, is dat daardoor sommige academische vakgebieden verloren zullen gaan. Dat is uiteraard niet de bedoeling! Het is daarom nu aan de Opleidingscommissies om ervoor te waken dat de academische expertise van de Masters die zullen verdwijnen wel ergens anders ondergebracht wordt. Studenten die bijvoorbeeld graag Keltisch willen studeren, kunnen dan terecht bij een grotere, brede opleiding waarbij ze ook studenten Antieke Cultuur en Mediëvistiek tegen zullen komen. Helaas kan ik hier geen uitgebreid verslag doen van alle programma's die zullen verschijnen of juist verdwijnen, dan heb ik de ruimte van wel vijf columns nodig. Voor de geïnteresseerden is er wel een overzicht te vinden op de site van de faculteitsraad; doorklikken via UU – Geesteswetenschappen – organisatie – faculteitsraad – vergaderingen – vergaderstukken – lees en huiver... Ook in onze nieuwsbrief kun je meer informatie vinden. Wanneer je straks, na het lezen van deze informatie, het masteraanbod van Geesteswetenschappen eens online bekijkt, en ergens over twijfelt, schroom dan niet om contact met ons op te nemen,

De UU adverteert met breedte en veelzijdigheid in het masteraanbod. Dat klinkt als een prachtige belofte. Nu maar zorgen dat onze geliefde universiteit deze ook ná de herstructurering nog waar kan maken.

Christien Reichardt,

Voorzitter studentengeleding.

Mijn Gezeik

universiteits versie

Max Havelaar koffie, om te kotsen. Ik wil best iets bijdragen aan een betere wereld, maar om er zelf fysiek aan kapot te gaan... - Nura

Gebrek aan efficiënt watergebruik in de WC's met betrekking tot drukkransen. - Janna

De opmerkingen die docenten naast je paper 'schrijven'. Niet te lezen! Waarom? - Roanne

Dat ze twee rijen met paprikachips hebben ter wijl ik dat helemaal niet lust. - Anoniem

CIM

Als het blond is, met een strakke donkerblauwe spijkerbroek en een lichtbruin leren jackje, grote wiebeltieten en een Oilily sjaal, dan luistert hij wel. Minee wat heb ik een hekel aan die gast. Assistent studentenhelpdeskmedewerker van het CIM. Daar wordt je vanzelf wel arrogant van natuurlijk...

"Meneer, mijn computer doet het niet", vraag ik, toevallig met kater.

"Ik weet niet wat je me wilt gaan wijsmaken, maar het ligt sowieso aan jou", antwoordt hij dan.

Maar die kop alleen al. Zijn minachtende lachje. Zijn scherpe, loerende gezicht. Smachtend naar mensen die veel slimmer zijn dan hij maar toevallig even een steekje laten vallen. Het zou me niets verbazen als hij ooit ontslagen is als docent informatica op een middelbare school, omdat hij een brugklasser met potentie een mes in de rug had gestoken. Als ik er over nadenk valt me op dat deze man, of deze snotaap eigenlijk, me al tijden lang in de weg zit. Rustig studeren zit er niet bij als ik weet dat hij op zijn computer studenten zit te hacken, hun privé-informatie aftast met zijn rattenpootjes. 140 jaar oud en gefrustreerd zal hij worden, ik zweer het je. - Yuri

JAAA! deze rubriek komt terug.
Ook zeiken? laspost@usatlas.nl.
Volgende keer over muziek.

Usatlas.nl is vernieuwd! Het is individualistisch, maar toch met een hang naar groepsgevoel: een heuse community en een schat aan informatie. Over de vereniging bijvoorbeeld, of over de universiteit zelf, de opleidingscommissie, de verschillende commissies van Atlas, en sinds kort kun je ook cursussen beoordelen via "Cursusrecensies". Zo proberen we een archief op te bouwen met beoordeelde vakken, zodat je als je een vak wilt kiezen, eventjes kan kijken of het echt wel wat voor jou is. Het invullen van de vragenlijst kost vijf tot tien minuten. Het is misschien een saaie, collectivistische bezigheid, maar er staat wat tegenover: aan het eind van elk blok wordt een **prijs** verloot! Als jij het uitverkorene individu bent, kan je kiezen uit de volgende prijzen:

- ❖ Gratis met Bram mee naar de film
- ❖ Gratis met Anne eten in de Mick O'Connells
- ❖ Een gratis optreden van Martinus' bandje
- ❖ Met Alex en Maya gratis vegetarisch eten

Een andere belangrijke feature van de site is het ledengedeelte. Meer dan honderd individuen hebben al een gebruikersnaam op de site. Dit betekent dat ze foto's kunnen kijken van activiteiten, zich kunnen inschrijven voor activiteiten en zelfs berichtjes kunnen verzenden. Daarnaast, om op de individualistische toer te gaan, kan je het ledengedeelte helemaal aanpassen aan jouw wensen...

Het is even wennen, een site met zoveel mogelijkheden. Maar in deze individualistische samenleving, waar de hang naar Hyves, Facebook, Twitter, MySpace, LinkedIn en allerlei waarbenjijpuntnu'tjes op de een of andere manier enorm is, moet het toch lukken iedereen bij de nieuwe site te betrekken! Om jullie op weg te helpen, heeft Atlas een heuse handleiding bijgevoegd in deze LASpost. Neem even een momentje voor jezelf, en lees het volgende rustig door:

1 Klik op "Log in" en daarna op "Registreren". Vul de gegevens in die gevraagd worden en klik nogmaals op "Registreren".

2 Er wordt nu een e-mail naar je gestuurd. Nadat je de instructies in deze mail hebt gevolgd, kun je inloggen op usatlas.nl (opnieuw via "Log in").

Goed, eenmaal ingelogd kan je je profiel aanpassen. Dit is nodig om je in te kunnen schrijven voor activiteiten. Ook kun je dan altijd kijken bij Menu ➔ Leden om een e-mailadres of eventueel telefoonnummer te checken. Als je liever wat meer individualistisch en onopgemerkt op de site wil blijven, moet je toch minimaal je e-mailadres bekend maken. Dat doe je als volgt:

3 Je klikt op het minuscule plaatje linksboven in de balk, nadat je ingelogd bent.

4 Je bent op je eigen profielpagina. Klik nu op "Aanpassen".

5 Vul de gegevens in die jij wilt laten zien (en voeg een foto toe, leuk!). E-mailadres en telefoon zijn wel handig voor als je je wilt inschrijven voor activiteiten. Klik op "opslaan" en je profiel is opgeslagen!

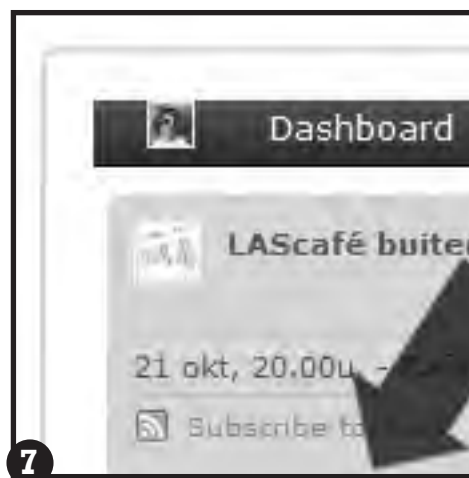
Wat kun je hier nu allemaal mee? Inschrijven voor activiteiten! Dat gaat als volgt: Ga naar Menu en klik op Activiteiten (werkt alleen als je ingelogd bent!)

6 Klik op de activiteit waarvoor jij je wilt inschrijven.

7 Klik op "inschrijven" aan de linkerkant. Je wordt nu ingeschreven.

nu met toeters!

en belletjes!

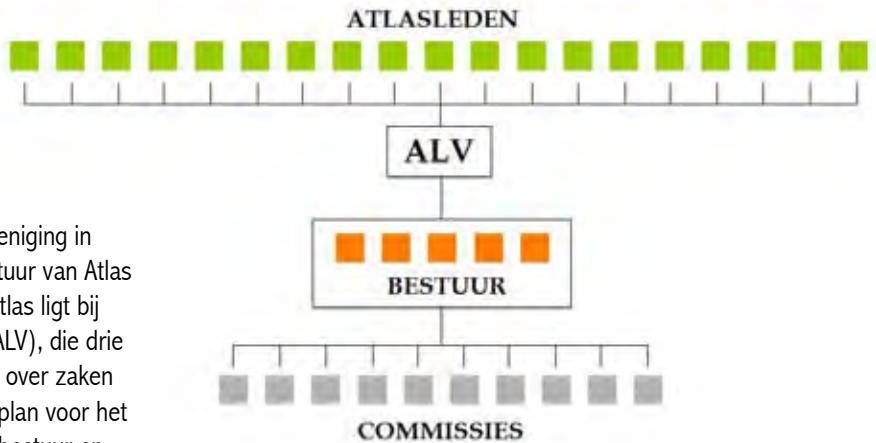

De commissie die de activiteit organiseert neemt nu contact met je op (vandaar dat je je e-mail of telefoonnummer moet invullen). Die vragen dan aanvullende gegevens van je, waarmee de inschrijving definitief is.

Heb je hier vragen over, schroom dan niet en e-mail webmaster@usatlas.nl.

Martinus Schneijderberg

Atlas Bestuur

Lieve Atlassers,

In deze Laspost leggen we jullie graag uit hoe de vereniging in elkaar zit. Ook al lijkt het er misschien op dat het bestuur van Atlas de touwtjes strak in handen heeft, de macht binnen Atlas ligt bij jullie, de leden! Op de Algemene Ledenvergadering (ALV), die drie keer per jaar wordt gehouden, kunnen jullie stemmen over zaken die belangrijk zijn voor Atlas, bijvoorbeeld het beleidsplan voor het komende jaar, de financiën en de aanstelling van het bestuur en de commissies. De eerstvolgende ALV zal plaatsvinden op dinsdag 10 november. Op deze ALV kun je onder andere stemmen over de nieuwe commissies.

Het bestuur van Atlas draagt zorg voor de dagelijkse gang van zaken binnen de vereniging. Dit betekent dat wij ons onder andere bezighouden met het aansturen van de commissies (die voor jullie activiteiten organiseren), het regelen van studieboeken en het bijhouden van de website. Daarnaast houden we contact met andere verenigingen, de universiteit en medezeggenschapsorganen, waaronder de OC. Wil je weten wat we precies doen? Kom dan

kijken bij een open vergadering. Deze vergaderingen worden een keer in de zes weken gehouden.

Naast de bovengenoemde bezigheden zijn we natuurlijk ook beschikbaar voor al je vragen en opmerkingen over Atlas, LAS en andere zaken. Je kunt het bestuur bereiken via bestuur@usatlas.nl of (op kamerdagen) 030 - 253 6402. Of kom een keertje langs op de Ataskamer voor een tosti en een praatje!

Bram, Alex, Anne, Martinus en Maya.

! Kijk op de kalender op p. 3 voor feesten, borrels en andere activiteiten !

Mijn Utrecht

door Bram Leusink

Het thema van deze laspost is individualisme. Dat is geen gemakkelijk thema, als je het op een luchtige manier met Utrecht wil verbinden. Maar, dacht ik, wat als ik nou een selectie maak van de voor mij meest belangrijke Utrechtse (nooit: Utrechtse) door de eeuwen heen. Deze mensen hebben bijgedragen aan het Utrecht, zoals het er nu bij ligt. Daarom verdienen zij zo nu en dan eens een schouderklopje; dus bij deze.

Keizer Claudius; de 'oudste' held uit het lijstje is de keizer vierde keizer van het Romeinse rijk. Keizer Claudius (10 v.Chr. – 54). Rond het jaar 50 na Christus, toen Amsterdam nog een naargeestig moeras was, stichtte deze keizer op de plek waar heden ten dage de Dom staat, castellum Traiectum. Aan Traiectum (Nederlands; Trecht) werd later U toegevoegd en dit werd samen Ultrajectum (Utrecht). Keizer Claudius, bedankt.

Hendrik van Vianden; we gaan een flinke stap verder voor onze volgende held. Hendrik van Vianden was bisschop van Utrecht van 1249 tot 1267. Hij is mogelijk degene die de opdracht gaf voor het bouwen van de domkerk. Feit is in ieder geval dat hij in 1254 de eerste steen legde. Daarmee heeft hij eigenlijk het startschot gegeven voor een immens bouwproject, dat tot op heden het gezicht van Utrecht bepaald. Hendrik van Vianden, bedankt.

Truus van Lier; Weer een grote stap verder. De tweede wereldoorlog is voor Nederland begonnen. De Duitsers zijn nog stram van de tocht naar Utrecht of het verzet begint zijn eerste vorm al aan te nemen. Truus van Lier was een belangrijke speelster in het op te richten studenten verzet in Utrecht. Samen met haar zus redde zij waarschijnlijk rond de 150 kinderlevens. Uiteindelijk schoot zij in 1943 de gevreesde politiecommissaris Kerlen neer, die bezig was razzia's voor te bereiden. Zij werd direct opgepakt om later in Sachsenhausen omgebracht te worden. Truus van Lier, bedankt.

Herman Berkien; In 1952 werd Herman Berkien in Utrecht geboren. Het was een ras utrechtse entertainer. Deed veel cabaret, presenteerde te televisieprogramma's en schreef talloze liedjes. De bekendste daarvan is 'Utereg me Statsie'. Voor zijn verdiensten heeft Herman verschillende onderscheidingen ontvangen. En, in 2008 is er een standbeeld van Herman, vlak bij onze stamkroeg op het Ledig Erf onthuld. Loop daar na een borrel eens naar toe en fluister dan in het oor; Herman, bedankt.

Jullie begrijpen ook, dit is natuurlijk maar een klein deel van de mensen die bij hebben mogen dragen aan het succesverhaal dat Utrecht heet. Maar deze mensen hebben een belangrijke bijdrage gedaan aan mijn Utrecht,

't mooiste plekkie op de aord!'

Sterk verhaal Een heerlijke middag en een culturele avond

Aangezien enkele invloedrijke mensen binnen LAS weten dat ik geen nee kan zeggen, zat ik al vrij snel met de organisatie van de culturele avond opgescheept. Deze organisatie verliep vervolgens vrij voorspelbaar, bijna soepel zou je kunnen zeggen. Van de vijf acts die ik had geregeld zeiden er drie af in de laatste week, en bovendien bleek er geen mogelijkheid te zijn de piano op te halen die ik voor alle acts nodig had. Maar het kan natuurlijk altijd erger. Even een kort overzicht van het geplande programma op de middag voor de culturele avond zelf:

DE PLANNING

Materieel

- Een geluidstechnicus
- Een auto waar alles inpast
- Een goed voorbereide penningmeester

Programma

- 17:00 Martinus levert mij de Citroën de geluidstechnicus Frank en penningmeester Alex arriveren bij mij.
- 17:15 Wij zetten Martinus thuis af en vertrekken naar Houten
- 17:45 We komen aan in Houten waar we de geluidsapparatuur kunnen ophalen
- 18:15 We zetten Alex af op station Houten, en rijden door naar Culemborg
- 18:30 De DJ wordt opgehaald in Culemborg
- 18:45 Een microfoon wordt opgehaald bij een vriend van de DJ in Culemborg
- 19:15 Een stuk decor wordt opgehaald bij Sitara in Utrecht
- 19:30 De piano wordt opgehaald bij een vriend van Marien in Utrecht
- 20:00 Met een hamburger van de McDo in de mond komen Frank en ik met de spullen aan op de plaats bestemming.

DE WERKELIJKHEID

Om 17:30 belt geluidstechnicus Frank op dat de bus waar hij inzit in de file staat en dat hij griep heeft. Martinus en Alex zijn op tijd. De auto is klein, heel erg klein. Als Frank er eindelijk is scheuren we naar Martinus' huis (na een omweg te hebben gemaakt, omdat Martinus zijn laptop ergens is vergeten). Met een legendarisch klopje op zijn Citroën wuift hij ons na als wij het beestje in de motregen op de staart trappen. Nog vijftien minuten om vóór sluitingstijd aan te komen bij het bedrijf in Houten dat ons de geluidsapparatuur verstrekt. Gelukkig kunnen we onderweg even ontspannen, want er staat kilometers file. Ik bel het bedrijf op en zeg dat we er bijna zijn...

'Nou, zullen we maar meteen afrekenen dan?', vraagt de man geïrriteerd als we onschuldig kijkend in de kille hangar staan. 'Kan ik hier pinnen?', vraagt Alex. Een schok ging door mijn lijf. Ik had het nog zo gezegd. Frank en Alex gieren weg op zoek naar een pinautomaat (op een industrieterrein), en de man, nu nog geïrriteerder (hij had ook al door de vingers moeten zien dat Alex vergeten was een rekeningafschrift mee te nemen) zegt tegen mij: 'Moeten de spullen in die auto? Da past nooit!' Ik voelde een hersenbloeding opkomen en was niet in staat te antwoorden. Bloed droop op het beton toen ik na mijn nagels maar aan mijn vingers was begonnen te knagen, toen het tweetal de parkeerplaats op kwam draven. Het was zowaar gelukt. De spullen pasten er net in, mits Alex bij mij op schoot zou gaan zitten. We loosden hem snel op het station en gingen weer in de file staan terug naar Utrecht. De adressen in Culemborg en het decorstuk belde ik maar af, gezien het spektakel over een uur al zou moeten beginnen. Gedurende de dag had ik ook snel een andere piano geregeld, welke we nu gingen ophalen, en daarna draaitafels met een mengpaneel op een ander adres. De vraag was alleen: hoe? Er paste immers niets meer in de auto. Gelukkig smste de drummer van de avond dat hij met zijn eigen auto al was gearriveerd bij het zaaltje. Zodoende scheurden wij erheen, en in plaats van dat ik zei: 'Welkom Daan, leuk dat je bent gekomen, neem lekker een biertje en dan help ik je straks verder' zei ik: 'Get 'n the f*ck'n car, no questions!'. Met een lege auto en een frisse chauffeur stortte ik me in spits-Utrecht om binnen een halfuur twee adresjes af te gaan (oost en west Utrecht uiteraard). Frank parkeerde de auto van Martinus (waar, had ik dat nog niet gezegd?, bijna een raam uit was gesodemierd op de snelweg) in een garage en ging als een idioot aan de slag met het installeren van de kilometers draden en toestanden. Het was tien over acht toen ik het laatste materieel met een krentenbol in mijn mond (dankjewel Janna!) naar binnen droeg. Het zal me wellicht een jaar of twee van mijn oude dag kosten, maar ik vond het de mooie avond die volgde meer dan waard.

- Yuri Villa Ridders

Het LAS-Introkamp '09 door de ogen van Ruben Dieleman

“Someren?”, grinnikte iedereen, toen een paar weken nadien sterke, studentikoze verhalen uit ieders introductietijd werden uitgewisseld. Eigenlijk heb ik nu nog steeds geen flauw benul waar het precies ligt, maar ergens in de Brabantse rimboe moesten en zouden de eerste indrukken worden opgedaan. Nog minder kon ik mij voorstellen bij het thema ‘cLASs of...’

Veelbelovend allemaal. Niet veel later zou ik er op de site van Atlas achter komen dat die van grootse vindingrijkheid getuigende zinspelingen op de studienaam vaste prik zijn bij de vele commissies die de studievereniging rijk is. De enige werkgroep die de taalgrappen achterwege liet, de introcommissie, had per mail gelukkig enkele tipjes van de sluier opgelicht: waterpistolen en, in mijn geval, jaren '50-attributen waren onmisbaar. In gedachte stond ik al te pronken met mijn SuperSoaker van de Xenos en een geweldige Buddy Holly-verzamelplaat. Wat er verder mee gedaan moest worden bleef vanzelfsprekend ongewis, het kreeg nog iets mysterieus ook. Bijna nog meer dan de studententijd zelf begon het Somerse introkamp met dat duffe thema tot mijn verbeelding te spreken. Het voelt weer net als mijn brugklaskamp, dacht ik heel even ontroerd.

12:00, vermeldde de site in vette letters. Half acht op de trein, betekende dat voor mij. Veel storingen, twee conducteurs en een vervangende busreis later zou ik op het perron van station Eindhoven staan. Naarmate de trein haar eindbestemming naderde dacht ik steeds meer mensen op te merken die wel eens naar hetzelfde kamp zouden kunnen gaan als ik. Een kunst om ze uit de andere forenzen en late vakantiegangers te pikken. Zij met de LAS-factor. Op die manier maakte ik in de laatste etappe kennis met Lody en Emma, die geen jaargenoten maar geheel toevallig wel mijn ‘kampouders’ bleken te zijn. Fijn dat ik me nu als ‘kindje’ bij de familie aan kon sluiten, een tactiek die vaker dat weekend op grote schaal zou worden toegepast wanneer er gaten vielen in het programma of gewoonweg niemand wist wat er gedaan moest worden. Zo ook in de stationshal. Schichtig maar nieuwsgierig keken alle nieuwbakken lassers – leuk jargon – naar elkaar. Het grote aftasten was begonnen. Chaos alom, maar schijn bedroeg: de strakke regie was in handen van Talitha, voor wie gedurende het introkamp een glansrol was weggelegd in het nerveus neerschreeuwen van de lawaaige eerstejaars snotneuzen. Hoeder van de

interdisciplinaire kudde. En toch werd het dringen voor de bussen. Lody en Emma hadden mijn groepsgenoten en mij inmiddels toch al publiekelijk vernederd met het bevel vilten snorren en/of bakkebaarden op te plakken, dus deren deed het allemaal niet meer zo. Alles in het kader van de jaren '50. Ikzelf hield er overigens Eagles of Death Metal-gezichtsbehandling op na.

Na wat omzwervingen konden we beginnen met een speurtocht. Anders dan met het brugklaskamp werd er hier heerlijk vrijelijk met de spelregels omgesprongen (op één rechtschapen groepje na). Behalve de 3 meter moonwalk-in-reverse kwam er van het spel niet veel terecht, maar evengoed leerde ik de spelers kennen. Namen bleven wel hangen, uiteindelijk zelfs bij “Mexican Flu” Evert. De navigatie was in handen van Merel en Lauren, wat ons herhaaldelijk een toeristische tocht door de buitenwijken van Someren opleverde. Opmerkingen over vrouwen en kaarten konden niet uitblijven. Een paar uur later kon iedereen in elk geval uitrusten op de bult in het parkje. Frisbee was er voor de liefhebbers, aan het Hollandse Leeuwspeel deed iedereen mee. Onze bagage werd afgeleverd op het naastgelegen parkeerterrein, waarna de LAS-karavaan naar de introboerderij kon trekken. Een lange dag was het, maar wel één die steeds leuker werd. Laatste activiteit van die dag was het smokkelspel in de bossen bij nacht. Smokkelen met snoepjes, dus een enkeling die zijn of haar buit nog van A naar B wist te brengen zonder in verleiding te zijn gebracht, of gewoonweg zonder te zijn gepakt door de douane. Door de stromende regen mochten de lassers teruglopen. Eenmaal terug op de introboerderij groeiden de wallen onder de ogen zichtbaar, vloeide het bier rijkelijk en werd er tot laat gedanst op foute gouwe ouwe nummers.

's Ochtends werd aan elke kamerdeur een alleraardigste serenade ingezet door de kampeiding. In dat opzicht is het een voordeel dat ik altijd vroeger wakker word dan de wekker, maar de keiharde ‘happy hardcore’ beneden in de eetzaal zorgde alsnog voor een ochtendhumeur. Op het programma: zwemmen in het buitenbad, nachtspeel in de bossen en een bonte avond. Weer werd het een wandeltocht met bepakking omdat het zwembad zich aan de andere kant van Someren bevond. Groter dan ik dacht, dat dorpje. De afstand leende zich des te beter voor goede gesprekken over rookrituelen, immigratiestops en

Friese lekkernijen. Een fijne dag in de Brabantse nazomerzon doorgebracht. Omdat mijn geheugen me hier echt in de steek laat – hetzij door onverwerkte introkampa-trauma's, hetzij door grote vermoeidheid – heb ik niet zo'n gedetailleerd beeld meer van de rest van dag twee en drie. Wat me er nog van bijstaat is desalniettemin het vermelden waard. De bonte avond was ook weer geheel in lijn met mijn vroegere brugklaskampervaringen, alleen met een interdisciplinair tintje. Hier kwam het thema bovendrijven: er moest een verband worden gelegd met de gegeven onderwerpen en nieuwsfeiten, om dat op den duur tot een LAS-toneelstuk te maken. Bijzonder hoe de meeste groepjes hier werk van hadden gemaakt, want de opdrachten waren nogal vaag. Ook mijn groepje was na lang schouderophalen tot een heus script gekomen waar Yoko Ono, de Mexicaanse griep, Elvis en de Dood in voorkwamen. De rol van die laatste mocht ik op me nemen. Tenslotte was er 's nachts een ander soort smokkelspel, met dit keer Someren zelf als illegale vrijplaats. Ergens in het dorp bevonden zich . Heuse patrouilles van de LAS-kampleiding – steeds meer militaristische trekjes – rukten uit om de smokkelaars op heterdaad te betrappen als een konijn in de koplampen. Smokkelskills als goede samenwerking en snel wegduiken voor de grenswacht hadden we inmiddels wel. Alleen hoefden de smokkelaars niet te rekenen op begrip van de inheemse bevolking, naar wier lieflijke tuintjes soms werd uitgeweken om maar uit het zicht van de kampleiding te blijven. Afgelast. Maar dat mocht de feestvreugde erna niet drukken, het was nog lang onrustig in Someren.

De laatste morgen stond in het teken van kleine spelletjes op het erf zelf. Er werd een puntenklassement bijgehouden, de dagen ervoor ook trouwens. Fanatieker werd ik er niet meer op. Moeilijk opstaan, sommigen hadden simpelweg de nacht doorgehaald. Wachten op het ontbijt. De weinige brakke woorden die gewisseld werden aan tafel kan ik me niet eens herinneren maar het eten was goed. Het viel sowieso niet tegen hoe er voor de 'kindjes' gezorgd werd, doch niet teveel lof want het blijft de kampleiding. Na bekendmaking van de winnaars van het klassement spoedde iedereen zich naar de bus die het pittoreske stukje Brabant met de rest van de wereld verbindt. Mijn lange terugreis kon beginnen. Maar er wachtte een beloning: slapen in mijn eigen bed. Voldaan.

Vijf jaar bestaat onze studie, iets wat je je nauwelijks realiseert om negen uur 's morgens in college, maar we zijn toch echt alweer vijf jaar de zelfbenoemde trots van de universiteit. In ieder geval is het een reden voor een klein feestje. En dat vonden ook de fijne mensen aan de andere kant van de studie. Het bestuur van de opleiding vond dat er iets te vieren viel en in samenwerking met Atlas werd er een lustrumcommissie in het leven geroepen. We laten bij LAS natuurlijk geen mogelijkheid onbenut om flauwe woordspelingen met onze afkorting te maken, dus de commissie werd LAStrum genoemd en kon aan de slag om het mooie feest te gaan organiseren. Deze elite-eenheid van speciaal geselecteerde LASSers heeft een hoop werk verzet om de week van 24 tot en met 31 september in het teken te zetten van het lustrum, met als thema: Bruggen bouwen.

De Grand Opening van deze week vol activiteiten vond plaats op woensdagavond 24 september in de wonderschone senaatszaal van het academiegebouw. De sprekers van de avond werden aangekondigd door Marien, een snelle jongen met een keurig pak. Na een introductie Liberal Arts & Sciences en de filosofie van het bruggen bouwen van Ria van der Lecq, neemt Willjan van den Akker, de decaan en faculteitshoogleraar aan de faculteit geesteswetenschappen, het woord die na wat oudenmanenpraat over de universiteit van vroeger tot de conclusie komt dat LAS toch wel een prachtige studie is. Het eerste interdisciplinaire jaar kan wat hem betreft, zo klinkt het, wel overal op de universiteit worden ingevoerd. Veel lovende woorden dus over vijf jaar bruggen bouwen. Frits van Oostrom noemt de studie een 'al te goed bewaard geheim', en hoewel hij opmerkt dat we het ook weer niet te hoog in de bol moeten krijgen is de toon voor de avond gezet. Een korte discussie mondt dan ook uit in een over en weer van goede ervaringen met LAS tussen Frits van Oostrom en de verschillende aanwezige LASSers. Ach, een schouderklopje of een veertje in de ... mag ook wel eens. Een goed begin van de week.

De volgende dag werd de officiële en intellectuele sfeer voortgezet op het Let's Go Feest. Dit traditionele begin-van-het-jaar-feest was ditmaal weer maatschappelijk goed bezig door als thema te kiezen voor 'Let's Go Green'. Aan deze oproep om meer om het milieu te denken werd natuurlijk graag gehoor gegeven en vooral de hop en de druif kregen deze avond veel aandacht.

Het hoogtepunt van de lustrumweek ging de volgende dag van start. De lustrumcommissie blijkt bijzonder vindingrijk en origineel in haar associaties bij het thema Bruggen Bouwen en organiseerde bij wijze van 'leuk idee' een weekendje naar Brugge. De ochtend na Let's Go verzamelden we dus voor dag en dauw op het jaarbeursplein om ons al zingend en kaartend in een bus richting het zonnige en gezellige zuiden te begeven. Eerst maakten we nog een tussenstop op onze toekomstige werkplek in Brugge, waar een vrolijke Belgische jongeman ons gepassioneerd toesprak over het wel en wee in het Europese parlement, alsof het de eerste keer was dat hij het deed. Daarna propten we ons weer in de bus om naar het pittoreske Brugge af te reizen. Het hostel had het trappenstelsel van een Duitse bunker en een kroeg waar iedere

muziekgrootheid schijnbaar had gespeeld. Hier sloegen wij ons kamp op waarna we het nachtleven van Brugge indoken. Daarbij vloeide het Belgische bie... uh... tequila rijkelijk en menig Brugenaar heeft 's nachts frivole taferelen kunnen meemaken. De volgende ochtend dwong de kater de meeste langzaam op gang te komen, maar toen de diesel eenmaal een beetje begon te stomen kwamen we aan op het strand om daar naar elkaar in badkleding te kunnen staren. De kater maakte dit niet aangenamer, maar de lekkere temperatuur wel. 's Avonds herhaalden de taferelen van de vorige nacht zich en eindigde de nacht met een feestje op 22. Deze moeten overigens niet onderschat worden. Kamer 22 bleek ons studio 54; even hardnekkig als pretentius. De zondag bracht wat verpoos in het park waarbij noten gekraakt en geteisterd werden en na een busrit onder het genot van Bruce Willis in één van zijn betere rollen waren we weer terug in Utrecht.

Op de daaropvolgende maandag werden de spreekwoordelijke messen geslepen voor een heuse training debat en dialoog onder leiding van een professionele debater. Een gezellige en leerzame bijeenkomst waar velen iets van op staken, als was het maar wat de tekenfilm Dora inhoudt of waarom afwasmachines in het zorgpakket zouden moeten. Deze formidabele groep van, nu getrainde, overtuigers mocht zich woensdag met elkaar meten in vergaderzaal van de Verenigde Naties, welke in dit geval in de raadszaal van de universiteit bleek te zijn. Daar gingen de kandidaten de strijd met elkaar met als onderwerp, (of moeten we spreken van inzet?), de DREAM-centres, een soort sociale centra die met steun van de VN in verschillende landen tot stand zijn gebracht.

Op dinsdag was er de culturele avond waar we iets later dan aangekondigd konden kijken naar fucking grappige Michiel, Goulash, en een fusion van de muzikale talenten Marcel Petit, DJ Cevilla en Daan van Kasteren. Deze culturele avond voldeed aan alle voorwaarden: cultuur, bier en onderhuids venijn.

Het einde van het Lustrum viel helaas letterlijk en figuurlijk in het water. Aangezien de als gezellig en rustige afsluiting geplande Atlas Parklounge moest worden afgeblazen door de regen. Toch kan met stelligheid gezegd worden dat we kunnen terugkijken op een drukke, gezellige en bovendien geslaagde lustrumweek. Gelukkig kan worden gezegd dat dit ook niet het einde is. Aan het eind van dit lustrumjaar moeten we natuurlijk ook weer in ere afsluiten dat we al vijf jaar bestaan en dit met een sluitingsweek bezegelen. Zorg er dan weer voor dat je erbij bent!

